

הצעלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

51

שבת פרשת וארא, ב' שבט תשפ"א 16.1.2021

שלום קהילה יקרה,
לכבוד טו בשבט הממשמש ובא,
בחרנו לעסוק בצמיחה והתפתחות,
מתוך שאיפה להבחין בטוב גם
בתקופה מאתגרת זו, ולחייך אל
האור שכבר נראה באופק.

הרב ורדי בחר לעסוק בחיבור שלנו כקהילה לאדמה, ועל
החשיבות בחיבור הנוער לעבודת האדמה.

חגית שכטר, רכזת הקהילה, מסכמת את שעברנו בחודשים
האחרונים ומאירה את הצמיחה וההתפתחות שלנו כקהילה.
גם שמעון וייס, יו"ר ההנהלה היוצאת וההנהלה הנכנסת,
סוקר את פעילותה של ההנהלה שזה עתה סיימה את
תפקידה ומדווח על הנושאים המונחים על שולחנה של
ההנהלה החדשה.

יגאל ליבנר, המזכיר, משתף אותנו בצמיחתו של פרויקט
בית חם לחיילים, כאן אצלנו בראש צורים, ויובל ויסמן
משתף אותנו בפרויקט צמיחה נוסף שאך זה קרם עור
וגידים - הפיכת הזבל ברפת ממטרד למשאב.

נורית ראם ושירה שרעבי העזו לשנות כיוון ולהגשים
חלום ויצאו ללמוד סיעוד ומיכל וצחי כהן משתפים אותנו
בצמיחה המשפחתית שזכו בה עם הפיכתם למשפחת
אומנה.

כנה שכטר שופכת אור על ההבדל בין שגשוג להישרדות,
בראי התזונה הטבעית.

במדור המגירה אנו מביאים את שירו של נחשון שרלו -
התחדשות, ואת שירה של שגית זליגר - נס טו בשבט.
שיר נוסף, של מוריה יסלזון, עוסק במצבו של תמרור מעבר
החצייה ומה זה אומר על החוק ומקומו.

ואם בצמיחה עסקינן, בחודשים האחרונים אנו עדים
להתפתחות מרגשת ומפתיעה ביחסי ישראל והעולם
הערבי. יוחאי כהן זכה במסגרת עבודתו לקפוץ לביקור
ראשון בדובאי ואנו זוכים לשמוע מחוויותיו.

עוד בנושא צמיחה, בחרנו לעסוק בצמיחה והתפתחות
בתחום החינוך ורצינו לבדוק איך השפיעה הקורונה על
המערכת ועל התלמידים. שולמית פרוינד, סגנית המנהלת
בחטיבה הבוגרת לבנות - חן נריה, משתפת אותנו במתרחש
מאחורי הקלעים בבית הספר בחודשי הקורונה, ומספרת על
הגמישות והדינמיות שהמערכת נדרשה לגלות נוכח אתגרי
התקופה. ומצד התלמידים הבאנו את דבריהם של אורי
אהרונף, אורי דיטור, וניצן שכטר (הבן) ששיתפו אותנו

בחוויית התקופה מהצד שלהם ומה הם לקחו ממנה.
זאת ועוד במדורינו הקבועים: נגה חדר משתפת אותנו
בסיפור חייה המרתק של סבה וסבתה שמואל וחיה בן
ארצי ז"ל, במדור בית אבי.

שירה סעדה במדור "קולה של אמא" מתארת את השפה
המיוחדת בה מנסים הורים להשתמש כדי להעביר מסרים
סמויים מילדיהם, אם כי לא תמיד בהצלחה, ואסנת ניר
חולקת אתנו את מחשבותיה על ענווה בימי קורונה.

במדור עסק מקומי ביקשנו מאביחי סעדה לספר לנו על
העסק שלו - "אביחי - בניה ירוקה ומתקדמת".

ניצן שכטר (הבת), שהפכה מרכזת הנוער המחליפה
לקבועה, מזכירה לנו כמה הנוער שלנו נפלא ודביר
שינדלר ועדו הכהן, הקומונרים הנהדרים, מנסים לעודד
את החניכים למרות שהפעילות בסניף הוקפאה בשל
ההחמרה בתחלואה.

בסיפור המתח "עלילות תולי ושפיץ" מביאה לנו טל נוימן
את הפרק הכמעט אחרון ודוד קרנץ במדורו "הקיבוצניק"
עוסק בחיך בענייני השעה.

מדור ישן ואהוב שב אלינו - "חוק הדתיים השלובים" -
והפעם - משפחת ברגלס ליאור ואבי ומשפחת כהן איילת
השחר ואסף.

בגיליון זה אנו שמחים להשיק שני מדורים חדשים: "כאן
גרות בכיף - בנות גפן והקהילה", בו נשתף בפעילות בית
גפן, והפעם על שיעורי פרשת השבוע עם אתי ציון.

"מי בריצ' רץ" - מדור בו עליכם לגלות מי התושב המתחבא
ברמזים ובתמונה.

גם צוות עלי צורים התחדש בחבר צוות חדש ונמרץ - חיים
ראם שכבר מזרים דם חדש ואנרגיה רעננה בפעילותנו.

נשמח להצטרפותם של חברים נוספים המעוניינים להביא
יחד איתנו את הקולות שמאחורי הקהילה הנפלאה הזו בה
אנו חיים.

כתמיד, נשמח לשמוע הערות והארות במייל:

yarchon@r-tzurim.co.il, בווטסאפ ובשבילים.

בברכת טו בשבט שמח, צמיחה, התפתחות ובריאות לכל
עם ישראל ולעולם כולו.

צוות עלי צורים: הרב מרדכי ורדי, אסנת ניר, חיים ראם,
חנניה רותם, ידידה עם שלם (הגהה), כנה שכטר (עיצוב
וגרפיקה) ונעמה דיטור.

להם תעסוקה אלא ממש לחבר אותם אל הארץ והאדמה. לדעתי, יש להקדיש חשיבה ליישום מעשי גם בתכנון ובניה וגם בתרבות הקהילתית שלנו. אירוע ביכורים לפני חג השבועות שהתחלנו להנהיג בשנים האחרונות הוא דוגמה מצוינת ליישום מסוג זה. השנה היא השנה השישית, ובשנה הבאה תחול שנת שמיטה. זו הזדמנות להרחיב את העיסוק בסביבה החקלאית כחלק מה - DNA של ראש צורים.

שלל איחולים:

- מזל טוב לנישואי יהונתן קמינצקי ורקפת אור
- ברכות לאיילת יהודית ואריאל שבט עם המעבר לביתם החדש
- ברכות לאלדר שוסהיים לרגל שחרורו מצה"ל
- דרך צלחה לאביטל ואיתן הקר וילדיהם שעברו לביתם החדש באפרת
- ברוך רופא חולים למאהר שהחלים מהפציעה ושב אלינו

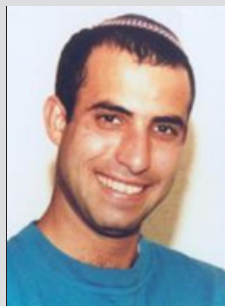
חידושים והתחדשות:

- למחלקת הביטחון על המבנה החדש של השומר
- להנהלת החשבונות על המעבר לתוכנה חדשה והחלפת שעוני המים

נר זיכרון

צחי ששון הי"ד
י"ט בשבט תשס"א

תושב ראש צורים, מ"פ במילואים, חשמלאי במקצועו.

איש ישר, צנוע, מנהיג וחבר. צחוק לצד רצינות, אחריות והתמדה היו חלק מתכונותיו. איש תורה ועבודה, דגל ביישוב עם ישראל בארץ ישראל על פי תורת ישראל. חברות ועזרה לזולת היו נר לרגליו. נרצח בכביש המנהרות בדרכו לביתו במהלך האינתיפאדה השנייה, בטרם מלאו לו 35. השאיר אחריו את רעייתו אוסי, ובניו תמיר (אז בן 7) ואיתן (אז בן 4).

צחי הונצח בדרכים רבות, בין היתר בהקמת 'מצפה צחי' בראש צורים. בתום השלושים להירצחו, ובפינה החמה לחיילי צה"ל בצומת הגוש שהקימו אוסי ורותי גיליס לזכר צחי ולזכר ד"ר שמואל גיליס. יהי זכרו ברוך.

לקראת ט"ו בשבט עולות שוב מחשבות על החיבור לסביבה. ראש צורים הוא יישוב חקלאי. בעיני זה ברור שזה איננו רק ענין כלכלי של פרנסה והכנסות, אלא משהו שנוגע לחוויה קיומית שלנו כאן. ויש מקום להרחיב את המחשבה על חיזוק הרכיב החקלאי והקרבה אל האדמה. בוועדות החינוך תמיד עלתה השאלה כיצד אפשר לחבר את הנוער לעבודה בחקלאות בעונת הקיץ. בעיניי זה לא רק עניין למצוא

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- לליאורה ושלמה ציון להולדת הבן, נטע שלום, ולסבתא ולסבא אתי ואפי ציון ולכל הדודים והדודות
- לדינה ושמעון וייס להולדת הבן, בועז
- לאליענה ועמוס ווברמן להולדת הבן, מיכה
- לאליעזר ונעמי פולק להולדת הנכד, בן ליוני ותמר פולק
- לאסתר קרנץ להולדת הנכדה, שבות, בת לרבקה ויוסף וויס

מזל טוב לבני ולבנות המצווה

- ליערה תירוש ולהורים מימי ואבי
- לניצן שכטר ולהורים חגית וליאור
- לאליה קלצקי ולהורים טליה וחנן
- ללביא מור, להורים יפעת ושלומי, לסבתא ולסבא שרה ועקיבא יעיר ולכל הדודים והדודות

תנחומים

תנחומים לשלמה אפרים ולכל המשפחה,
עם פטירת אחיו, אברהם בן אליהו ז"ל

תנחומים לשרון ראש ולכל המשפחה עם פטירת
אביה, אשר אנשל בן שלמן נוביק ז"ל

המקום ינחם אתכם
בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

אז מה? צמיחה, שינוי והתפתחות...

אין ספק שהתקופה הזו לימדה אותנו הרבה מאוד בכל הנוגע לצמיחה והתפתחות!!

בשנה הזו למדנו כולנו שתכונה טובה היא היכולת לצאת מאזור הנוחות שלנו ולמצוא אפיקים חדשים ויצירתיים בכל תחום בחיינו. במשפחתיות, בחינוך, בזוגיות וכן, גם בקהילתיות. תקופה זו מחדדת אצלי עד כמה חשוב חוזקה של קהילה וכמה הכרחי הוא למורל הפרטי והציבורי.

אין צורך להכביר במילים על עבודת וועדת ערבות הדדית שעושה ימים כלילות ומסייעת בכל תחום אפשרי למשפחות המבודדות. אני מניחה שרוב המשפחות בישוב יודעות על מה אני מדברת...

הבידודים של ילדי הגנים בקיץ הובילו אותנו להקמת צוות 'עידוד בבידוד' שעבד ועודנו עובד קשה על מנת לתת חיבוק קהילתי למבודדים: שוקולד קטן, בלון מעוצב לילדים, קרטיבים ועוד.

נשמח

שיצטרפו אנשים

נוספים המעוניינים

לעזור במתן

החיבוק הנעים

הזה, לפחות עד

שהקורונה תהיה

מאחורינו (מוזמנים

לפנות אלי).

ועדת תרבות עבדה

קשה לאורך כל

התקופה הזו על מנת לשמור ולחזק את הקהילתיות. חג הסיגר צוין ביישובינו בהרצאת זום מרתקת מפי אמרה (עמרם) אקלום. ההרצאה עסקה בסיפור של הקהילה היהודית באתיופיה, בעלייתה לארץ ובמשמעות של חג הסיגר. היה מרתק!! בחנוכה, הוועדה בשיתוף עם ועדת דת יזמה הדלקת מרכזית של נר ראשון בבית הכנסת בשידור חי בזום. החנוכיה בכניסה ליישוב זכתה לטיפול אישי ודלקה בכל ערב. עוד החליט הצוות ליצור חוויה קהילתית ויום סדנת קישוט סופגניות בהובלת יוסי מוריס שלנו, בעל הקייטרינג Mrs. Morris. כל משפחה שהשתתפה קיבלה לביתה ערכה מושקעת שכללה קישוטים וציפויים שונים ומדליקים. המפגש התקיים בזום כמובן, אך הוועדה החלטה שעדיף כך מאשר לא לקיים פעילות כלל, או להיות תלויים בחסדי מזג האוויר בחנוכה. הוועדה מחפשת אנשים נוספים שיתנו כתף וייקחו חלק בהפקת הפעילויות

התרבותיות השונות שיתקיימו במהלך השנה. לבסוף, אם יש לכם רעיונות מעניינים ויצירתיים לפעילות תרבותית הם ישמחו לשמוע.

ועדת הגיל הרך היוצאת בשיתוף עם ועדת חינוך וועדת שיפור פני הישוב רכשו מתקן משחקים רב-גילאי שיוצב ככל הנראה באזור גן הטרקטור. זהו מתקן בצורת כיפה המשמש כמתקן טיפוס. אין ספק שזה יתרום לתעסוקת הילדים בימים הנעימים והחמים בראש צורים.

ועדת חינוך: עמוק בתוך אחד הסגרים, הגיעה מגבעת אולגה, ליישובנו בת השירות הלאומי, הודיה שגב. הודיה מתנדבת ברפת ומרכזת את הנוער הצעיר. הודיה נשארת שבתות רבות בישוב על מנת לקיים פעילות עם כיתות ז-ו ח במהלך השבת. היא מובילה איתם את פרויקט הגינה הקהילתית בסמוך לבית גפן, פרויקט שיהיה משותף לכיתות ז-ח עם בית גפן. בינתיים,

הם הספיקו להכין

2 ערוגות ושתלו

שתילים. בע"ה,

מיד אחרי הסגר,

הם ימשיכו במרץ

להכין ערוגות

נוספות, לשתול

ולהשקות כדי

להכין את הכול

לפני שנת השמיטה.

בהזדמנות זו, נודה

לדיוויד סקואייר על העזרה הרבה לטובת הפרויקט. הודיה גרה מתחת למשפחת רענן, אתם מוזמנים להזמין אותה לקפה או לארוחת שבת. שיהיה בהצלחה!!

לאחר עבודה אינטנסיבית ומוערכת מאוד של שנתיים, נפרדנו לפני כחודש מהדס כריסי - חוברת, רכזת הנוער. התקיים ערב פרידה מכובד ומרגש בנוכחות בני הנוער והדס. נאמרו מילות פרידה וניתן שי בשם הקהילה מטעם ועדת חינוך. וכאן המקום לאחל לניצן שכטר שלנו הצלחה רבה בתפקיד רכזת הנוער החדשה בישוב.

בחירות להנהלה: לפני כחודש התקיימו הבחירות להנהלה החדשה. נעים היה לראות שיש כאן לא מעט אנשים שמעוניינים בעשיית טוב ורוצים למצוא את מקומם בהנהלה החדשה. התקיימה ישיבת הנהלה אחרונה של ההנהלה היוצאת, ובמהלכה הרמנו כוסית ואיחלנו תודה ודרך

על עבודתם הקשה, התקיימה סדנת צביעת כלי זכוכית בהנחייתה של רותי גיליס מטעם מרכז חוסן והקהילה. הסדנא התקיימה בבית המדרש והשתתפו בה 9 אנשים. במהלך הסדנה נשמרו כללי הריחוק המתבקשים כמו ריחוק של יותר מ-2 מטר. היה מאתגר לעמוד בהנחיות אבל היה נעים, יצירתי ובהחלט מהגניע.

בחודשים האחרונים עבדתי עם אבי אונגר (המלווה הקהילתי שלנו במועצה) על הגדרה מחודשת של תפקידי הוועדות הקהילתיות בישוב. הגדרנו קווים מנחים לכל

הוועדות ולכל ועדה כתבנו מטרות ויעדים. בעת כתיבת שורות אלו, הוועדות השונות עסוקות בדיוק המטרות והיעדים שלהם לשנה האזרחית הקרובה, וכן בבניית תכנית שנתית ותכנון תקציבי לשנה הקרובה. כולי תקווה שהתקציבים יאושרו ויוכלו להתקיים פעילויות ותוכניות במתכונת רגילה ובריאה.

ועוד מילה אישית בנוגע להתנדבות לוועדות בישוב. כל אחת ואחד מאיתנו נהנים מפעילות זו או אחרת המתקיימת בישוב ושמחים בקיומה של ועדה שעסוקה בנושא מסוים לטובת הישוב. את כל הפעילויות הללו מובילות ועדות המורכבות מתושבי הישוב ונעשות בהתנדבות מלאה. כל חברי ומתנדבי הוועדות השונות הינם אנשים עובדים ועסוקים אך יחד עם זאת כל אחד ואחת מהם ישמח לספר על הסיפוק המגיע יחד עם העשייה. אם גם לכם מדגדג קצת לעזור ולקחת חלק בעשייה המספקת הזו, מקומכם איתנו! מוזמנים כתמיד להעיר ולהאיר, להתייעץ או סתם לפטפט בשבילים, בזום או בטלפון.

חגית

צלחה לצוות היוצא ולצוות הנכנס. נוסף, לכך חולק שי תודה בשם קהילת ראש צורים לחברי ההנהלה היוצאת: אברהם ברנשטיין, ירון גולן, יהודה ג'ייסון, שמעון וייס, יובל וייסמן, צחי כהן, רותי נעמן, אביב רון, גדעון שינדלר והראל שרעבי. נודה מקרב לב לחברי ההנהלה היוצאת שהקדישו במשך שנתיים מזמנם החופשי לטובת הקהילה כולה, ונאחל בשם כולנו ברכת דרך צלחה לחברי ההנהלה הנכנסים - אברהם ברנשטיין, ירון גולן, אלן גרין, שמעון וייס, נעמה ויסמן, אבי נאמן,

חן רוזנצווייג, מורדי שבט והראל שרעבי. תודה גדולה לכל מגישי המועמדות שהתמודדו בבחירות, כיף לדעת שהקהילה שלנו מורכבת מאנשים שאכפת להם מהמקום שהם חיים בו.

טיול ותיקים: בעקבות קול קורא שהגשנו לפני מספר חודשים לקק"ל - זכה הישוב ביום טיול מטעם קק"ל הכולל אוטובוס ומדריך צמוד. הטיול שיועד לקבוצת הוותיקים בישוב, התקיים בפארק קנדה, אזור מודיעין ושער הגיא. שולבו בטיול - טיול רגלי, סיורים קלים, מורשת קרב, היסטוריה ועוד.

מזג האוויר השמשי והירק מסביב תרמו אף הם לאווירה הטובה.

ערב פירגון לוועדת ערכות הדתית וצוות קורונה: בתחילת הדרך, כשעוד לא ידענו מה זו הדבקה טיפית, ואולי בודדים מאיתנו הכירו את השם משה בר סימן טוב - ועדת ערכות הדתית וצוות הקורונה עבדו מסביב לשעון. כהוקרה

שמעון וייס

משולחנה של ההנהלה

פעוטונים, בית לחיילים הבודדים, מגרש 222 וחדר האוכל שנמצא בשלבי תכנון ובנייה שונים.

בנוגע לבנייה קיימת משוכה משפטית לא פשוטה לגבי הקרקע שמתחם 3 יושב עליה, והנהלה וצוות בנייה וקרקעות משקיעים בכך מאמצים רבים כולל תביעה משפטית כנגד המנהל האזרחי לגבי רישום הקרקעות. כולנו תקווה שהתהליך יוביל לתוצאות המיוחלות. יגאל המזכיר יושב על המדוכה ומנסה לתקוף את הבעיה מכל כיוון, בהזדמנות זאת אני רוצה להודות לו בשם הקהילה על מאמצים אלו. סוגיה נוספת היא העבודה מול תוכנית האב של המועצה. המועצה מקדמת בנייה ברחבי הגוש ועל כך אנו מברכים אותה, אך אנו חולקים על דעתה לגבי 2 אזורים שנמצאים על שטחי ראש צורים:

1. המועצה מקדמת בנייה באזור משואות חובלה (אזור בת עין) ששם לראש צורים יש 150 דונם של כרמים והבנייה עולה על רוב השטח.
 2. בנייה בגבעת רבדים (אזור הלולים למטה ואזור תעשייה של ראש צורים) המועצה מקדמת שם בנייה של 1300 יח"ד. ההנהלה רואה בחומרה תכנון על שטחים אלו בלי שיתוף פעולה מלא של ראש צורים דבר שגורם לפגיעה באינטרסים של ראש צורים עצמה ובפיתוח העתידי.
- ההנהלה החדשה מינתה רפרנטים לכל הוועדות כדי להוות חוט מקשר לכל התנהלות הוועדות וכדי להכין את התקציב לשנת 2021.

לסיכום, סוגיות רבות עומדות על הפרק ולהנהלה החדשה אין 100 ימי חסד... נאחל להם בהצלחה רבה לטובת כולנו, ובעזרת ה' נעשה ונצליח.

כיו"ר שממשיך לכהן בהנהלה החדשה יש לי הזכות להודות לחברי הנהלה שסיימו את תפקידם, הקהילה לא תמיד יודעת כמה התפקיד דורש ותובעני והכל מגיע מתוך תחושת שליחות ותרומה לקהילה הנפלאה שיש לנו.

אני רוצה להודות ליהודה ג'יסון שבמשך שנה וחצי היה היו"ר, לצחי כהן, ליובל וייסמן, לרותי נעמן ששימשו גם כחברי מזכירות, וליתר חברי ההנהלה המורחבת אביב רון וגדעון שינדלר. ועוד ברצוני להודות לחברים שממשיכים לקדנציה נוספת - אברהם ברנשטיין, ירון גולן והראל שרעבי.

אני מאחל הצלחה רבה לחברים החדשים בהנהלה שנבחרה, נעמה וייסמן, מורדי שבט, אלן גרין, חן רוזנצוויג ואבי נאמן. אין ספק שהם הגיעו מצוידים באנרגיות חדשות לרוב וברצון לעשות טוב.

זה המקום לסקור בקצרה שינויים שהנהלה הקודמת טיפלה בהם: חידוש גן הטרקטור, העברת הספרייה למקומה החדש, החלפה של צוות הגינון - התוצאות מדברות בעד עצמם. כל זה בדחיפתו של אברהם. זה המקום להודות גם ליהודה וצחי שהיוו חלק מהותי מצוות קורונה שעבד במלוא המרץ להשאיר אותנו ירוקים. מעבר לכך הובלנו לשינויי גברא בתפקידי מפתח בניהול הישוב, יגאל כמזכיר הישוב ודודי כמרכז המשק ועוד הרבה פרויקטים קהילתיים וחברתיים שהנהלה עסקה בהם מאחורי הקלעים.

על שולחן ההנהלה החדשה נמצאות מספר סוגיות מרכזיות שעוסקות בעתידה של ראש צורים, בתוכנית האב שלה ובנגזרות של בנייה עתידית, שתפקידן לתת לנו אופק פיתוחי, במקביל לבניית החזון של ראש צורים. כמו כן אנו עוסקים בקידום בנייה ופיתוח של פרויקטים שונים -

משפחה מחו"ל שיבואו להתארח במחיצת ילדיהם. ייתכן שבשבתות שאין בהן תפוסה נוכל להסב אותם לצורך אירוח משפחות לשמחות - שבת בר מצווה, שבע ברכות וכדומה. חשוב לציין כי מפעל חשוב זה החל כבר בשנות ה-80 בראש צורים.

בבניין אנו מתכננים להנציח את צחי ששון הי"ד, תושב ראש צורים שנרצח בדרכו חזרה הביתה במהלך האינתיפאדה השנייה, לפני 20 שנה בדיוק, ואת זכרו של יהושע פרידברג הי"ד, חייל בודד שהתגורר בראש צורים ונרצח בזמן שירותו הצבאי במהלך פיגוע. כמו כן אנו מתכננים להנציח בבניין ואת יצחק ויינשטוק הי"ד תושב אלון שבות הסמוכה שנהרג אף הוא בפיגוע ואימו פועלת רבות יחד עם קרן גוש עציון לגיוס כספים לטובת הבניה. לאחרונה התבשרנו כי גם הביטוח הלאומי יסייע במימון ההנצחה.

המפעל החשוב הזה מטעם ראש צורים, ופעילותה הברוכה של כנה שכטר בליווי החיילים עצמם מהווים בעיניי אבן חן בכתר של ראש צורים הפועלת למען הכלל בתחומים רבים. התושבים מוזמנים לסייע במימון המבנה על ידי הנצחה של יקיריהם.

בימים אלו אנו נמצאים בעיצומו של בניית בית חם לחיילים (ממוקם כ-90 מטר דרומית לרחבת המשרדים).

לחדשים ביננו, כמוני, הבית החם הוא פרויקט מגורים לחיילים בשירות חובה המוגדרים בצה"ל "חיילים בודדים" - עולים חדשים או חיילים שמסיבות שונות צריכים בית לחיות בו במהלך שירותם הצבאי.

עם העלייה באחוזי החיילים החוזרים בתשובה בצבא, הצורך במגורים בסביבה דתית עולה, ולצערנו, אין כיום מספיק מקומות לקלוט את החיילים הללו.

הפרויקט מופעל דרך התנועה הקיבוצית ומשרד הביטחון והוא מהיחידים בכל אזור מרכז הארץ.

עד היום הוקצה לעניין מבנה באזור הרווקייה הישן (סמוך למגרש החניה שליד "גן הטרקטור" והקרוואנים של דרישה). מבנים אלו, כידוע, נבנו בשנות ה-70 ומצבם אינו טוב. יתרה מכך הצורך ההולך וגדל של חיילים וכמו כן הרצון שלנו לאפשר מתן מענה נכון יותר, מצריך בניית קומפלקס לכמות גדולה יותר של חיילים.

כיום המקום מאפשר מגורים לשלושה עד ארבעה חיילים, ובבניין החדש תיפתח אפשרות לכ-11 חיילים.

כמו כן תכננו במקום 2 יחידות אירוח לצורך אירוח של בני

ממטרד למשאב

יובל ויסמן

לפני שנה בערך עזבתי את עבודתי במוסך וחברתי לצוות הרפת בממטרד להגשים חלום אישי שלי ובעזרת צוות הרפת הקמנו מערך לייצור קומפוסט.

זה הזמן להודות לדודי שנתן קרדיט. נכון להיום אנחנו מיצרים מהזבל קומפוסט ועובדים בשיתוף פעולה טוב עם "שילוני מחזור" ומ-17/08/20 מכרנו למעלה מ-1200 קוב קומפוסט. במסגרת עבודתנו החלטנו לנסות ולהתקדם למוצרים לגינה הביתית וכבר היום אנחנו אורזים קומפוסט בשקים של 25 ליטר במחיר תחרותי ומעוניינים להתפתח לתחומים נוספים של תערובות שתילה.

לקראת ט"ו בשבט הקרוב אנו יוצאים במבצע: 1000 שקים ראשונים ב-6 שקלים לשק... מוזמנים לרכוש ולשתף משפחה וחברים.

לפני ארבע שנים בערך החלטתי שאני מעוניין לפתח את תחום המחזור.

גילוי נאות, חמי, צביקה אורבך שיאריך ימים ושנים, ניהל את מערך התברואה והיו לנו לא מעט שיחות בנושא. ממנו הבנתי כמה חשוב הנושא, ושובל צריך לחזור לטבע. מצב הלגונות ברפת תסכל אותי.... הוצאנו עשרות אלפי שקלים בשנה ולא הצלחנו לאכול אבטיח או לשבת בסוכה מבלי לארח "אושפיזין" טורדניים (זבובים).

חשבנו על פתרונות שונים ומגוונים לרבות מכונה שתייצר שרולים עם זבל שיהפוך לקומפוסט.

ביליתי שעות של שיחות עם גילה ז"ל ועם חיים ויאיר שייבדלו לחיים ארוכים, וחשבנו על דרכים להפוך את הזבל ממטרד שמוציא כסף למשאב שמכניס כסף.

פינת הנוער הצעיר

ניצן שכטר (הבן)

למשל בזמן הסגר, כשאין כל כך מה לעשות, צריך למצוא משהו שאתה רוצה ללמוד, או משהו שאתה רוצה להשתפר בו ולעשות אותו. היו סגרים עם זומים, ובהם הבנתי שאני צריך לקחת אחריות על כניסה לזומים, להכין עבודות כיתה, כי בסוף, אם אני לא אעשה את הדברים האלה, רק אני אפסיד מזה.

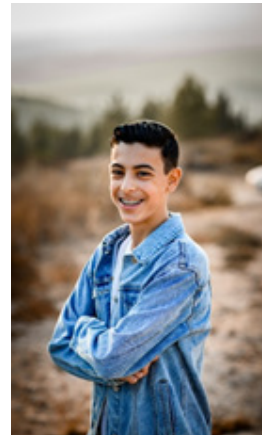
גם בעניין בר המצווה, למדתי לקרוא בתורה עם דוד שלי דרך הזום, עבר קצת זמן עד שהבנתי שבסוף, אני זה שקורא. ודוד שלי לא יהיה לידי כדי לעזור לי, (קורונה וזה...). אז לקחתי אחריות, למדתי, השקעתי, ובסוף, התוצאה הייתה מעולה!

לסיכום אנחנו צריכים ללמוד מהקורונה לקחת אחריות על עצמנו, וכמובן, ליהנות מכל התקופה הזאת, הזמן המשפחתי, הפינוקים... להוציא מהלימון לימונדה.

ביקשו ממני לכתוב קצת על תקופת הקורונה והשפעתה על חיינו. והינה אני כותב:

השנה הייתה לי בר מצווה, ובתחילתה, יצאנו לטיול משפחתי. התחלתי אותה ברגל שמאל, פשוטו כמשמעו, פשוט דרכתי ברגל שמאל על קקי. ואפשר לומר שבשנה הזאת כולנו דרכנו על קקי, דווקא עם הנעליים הכי יפות שלנו.

אבל למדתי שצריך למצוא את הדברים הטובים בחיים, להסתכל על חצי הכוס המלאה, להוציא מהלימון לימונדה.

דבר רכזת הנוער

ניצן שכטר

בלי לחשוב פעמיים, באמצע הלילה, החברה חילקו אותם לחיילים בצמתים, או כשיש משפחה בבידוד שזקוקה לקניות, תוך כמה שניות אני מפוצצת בהודעות "אני יכול", או אחרי הפיגוע שהתרחש לא מזמן, מייד נרתמו כולם והכינו חבילה עם פתק למשפחה. ואם אתחיל לכתוב על סיירת רז, זה לא יגמר...

אז אשרינו שזכינו! תודה על הזכות לרכז את כל הדבר הגדול הזה שנקרא נוער ראש צורים!

וקצת על פעילותנו בזמן האחרון... השבוע, קידמנו את ארגון חדר מוזיקה לזכר עמיקם עם שלם ז"ל, דאגנו לכל החברה שבבידוד (הפתעות וכדומה), שמענו שיחה על מנהיגות (עם אורי שכטר), ועוד ועוד... שבת שלום לכולנו.

כמה כיף לראות את כל הטוב הזה! אז נכנסתי לתפקיד סופית, קודם כל משמח לחזור אחרי שנתיים שלא הייתי בקיבוץ, ועוד לנוער שעד לפני כמה זמן הייתי חלק ממנו בדיוק!

כיף לראות כמה טוב יש בראש צורים, כמה עשייה ורצון טוב למבוגרים ולנוער כאחד, כמה חשובה כאן הקהילה. בשלושת החודשים האחרונים התבוננתי על כל מה שקורה כאן, ופשוט התמלאתי בכל הטוב הזה! הערבות הדדית שכל כך נפוצה כאן ממש לא מובנת מאליה, הרגישות והדאגה לזולת פשוט מרשימות, כמה חסד יש כאן! מבטיחה להשתדל לא להפריע לכל העשייה הזאת... יש לנו נוער מדהים, אני מתפעלת כל פעם מחדש מהטוב שיש בו! אביא דוגמאות: אחרי מסיבת חנוכה נשארו סופגניות.

ללבוש היום ושלא צריך לחכות להפסקה כדי לאכול ארוחת בוקר מושקעת...

אבל אז התחלתי לגלות שלמרות כל הדברים הטובים שהזום הביא איתו יש בו גם לא מעט אתגרים... הסחות הדעת בבית רבות יותר (בעיקר המטבח...), יש לא פעם ולא פעמיים בעיות קליטה, קשה לשבת מול המסך כל כך הרבה זמן, והרשימה עוד ארוכה... לאט לאט הזום התחיל להיראות פחות ופחות חלומי בהשוואה למה שנראה בהתחלה, והתחלתי להתגעגע ללימודים בכיתה הרגילה עם השולחנות, הכיסאות, הלוח, ובעיקר עם כל החברות, כשאפשר לעצור את המורה אם צריך ולבקש ממנה עזרה, כשאפשר לפטפט עם החברה שיושבת לידי, וכשאפשר לצאת להפסקה יחד מבלי שהריבוע של כולן נעלם דווקא כשאמורים להיפגש... .

זה היה ניסיון נחמד. תודה על ההזדמנות ללמוד בדרך אחרת... אבל אני מקווה שנוכל לחזור במהירות לשגרה הרגילה. מה שבטוח זה שעכשיו נעריך אותה הרבה יותר, למרות שצריך לקום בבוקר מוקדם, ולמרות שצריך לרוץ בבוקר כדי להספיק את ההסעה.

בריאות טובה לכולם.

יש לא מעט מורים שאוהבים לנזוף בתלמידים ולומר: "פה זו לא האוניברסיטה הפתוחה! אם אתה פה - אתה חייב לשבת בכיתה, להקשיב ולהשתתף בשיעור!". ואללה? נראה שהזמנים קצת השתנו ומאז שהקורונה פה, הלימודים דווקא נראים קצת יותר דומים לאוניברסיטה הפתוחה. על החוויה המיוחדת הזאת מספרת לנו אורי אהרונוף, תלמידת כיתה י' באולפנת אוריה:

תארו לכם שהיו אומרים לכם שאתם לא צריכים לקום מוקדם בבוקר לבית ספר כדי להספיק את ההסעה, שאתם לא צריכים להגיע להסעה, שאתם לא צריכים לצאת מהבית, כי בית הספר יגיע אליכם הביתה...

בעבר זה היה נשמע לכל התלמידים שביננו חלומי אך גם דמיוני, כמעט כמו הקורונה. אבל בשנה האחרונה התברר ששניהם מציאותיים... מאז השנה שעברה הלימודים עברו בעיקר באמצעות הזום, ואין מי שלא מכיר את התוכנה הזו שעד הקורונה הייתה מוכרת רק למעטים... אז בהתחלה היה נורא נחמד.

היה נחמד לראות איך כל תלמידה (וגם המורה...) נמצאת בתוך הריבוע שלה, היה נחמד לגלות שלא צריך להתלבט ליד מי לשבת בכיתה, שלא צריך להשקיע בחשיבה מה

אבל בינינו, מה אכפת לך? אני יכולה לשנות את המשבצת שלי לוורוד אם זה כל כך מפריע, אבל אני לא חושבת שזה כל כך רלוונטי לנו כרגע.

ובעניין אחר, החלטתי להעלות את הנושא של ט"ו בשבט. חשבתי - למה יש חג לאילנות דווקא? למה אין חג למקררים ולקומקומים? אומנם אני דווקא אוהבת את החג הזה, כי מה יש לא לאהוב? יש פירות יבשים, פיצוחים, והרבה עצי קק"ל בכל מקום, אבל זה מוזר כי אומרים שזה יום הולדת לעצים למרות שידעים שלא את כולם שתלו באותו יום, אז למה חוגגים להם רק ביום הזה? בכל יום יש לעץ כלשהו יומולדת, כמו שבכל יום יש לאנשים יומולדת. בקיצור אפילו אני לא הבנתי מה אני מנסה להגיד כאן, אבל כבר יצאו חיסונים לקורונה, מה שאומר שבקרוב זה נגמר, וגם הזום ייעלם כלא היה. אז מזל טוב לעצים! ויאללה ביי!

היי! שלום! איך החיים בינתיים? אני סבבה תודה ששאלתם.

אז זום זום זום עולה הזמר... בואו נודה בכך שלכולם כבר נמאס מהזום, והם לא יכולים לשמוע או לראות את הזום. אני כמעט בטוחה שיש גם אנשים שמצלמים רק מרחוק כי הם מפחדים מהזום... אבל מה שכן יש לכך יתרונות שאי אפשר להתעלם מהם: מתי לפני הקורונה יצא לכם לעבוד או ללמוד בפיג'מה באופן יומיומי? או למשל זה שקמתם לפני שתי דקות ואתם נראים כמו הסיוט הכי גדול שלכם, ואתם לא צריכים לפתוח מצלמה. ותמיד יש כאלה ששימו רקע שלא קשור לכלום - מי יאמין לכם שאתם בחוף הים בהוואי כרגע? כשחושבים על זה, אין שום דבר רע בזום, אבל לאף אחד אין יותר את העצבים לדבר הכחול והמרקזי הזה. תמיד יהיה מי שיגיד שהוא לא אוהב לדבר מול ריבועים שחורים,

לא סגורים על היעוד? יאללה לסיעוד!

ועוד בנושא התחדשות וצמיחה, פגשנו את שירה שרעבי ונורית ראם לשיחה על שינוי דרמטי בחייהן. שתיהן החליטו בגיל 38 לצאת לדרך חדשה – לימודי הסבת אקדמאים לסיעוד. שירה כבר עובדת כאחות ונורית לקראת סיום הלימודים. וזה מה ששמענו על ההחלטה שקיבלו, והדרך שבחרו:

דבר ראשון, ספרו קצת על עצמכן:

שירה: אני בת 42. גדלתי בשכונת קטמון שבירושלים. נשואה להראל ואמא לשישה. גרים בראש צורים כ-6 שנים. **נורית:** אני בת 41, גדלתי בשכונת גבעת המבשר שבירושלים, נשואה לחיים ואמא לחמישה. גרים בראש צורים כ-15.5 שנים.

אז בגיל 38 את מחליטה לעשות שינוי משמעותי בחיים ולצאת לדרך חדשה. מה גרם לך לעשות צעד דרמטי כזה? **שירה:** תמיד חלמתי על לימודי סיעוד (אחרי שנה בתואר הראשון, כשהייתי בת 21, חשבתי לשנות מסלול ממדעי הרוח לסיעוד. התקבלתי אז לבית הספר לסיעוד, אבל החלטתי לסיים קודם את מה שהתחלתי). בדיעבד החלום נדחה בכמה שנים. בינתיים למדתי מכשור רפואי ועבדתי בהרסה כטכנאית אקו לב ילדים. משם הדרך לסיעוד הייתה קצרה, חיכיתי רק לתזמון המתאים מבחינת הבית והמשפחה.

נורית: בעשור הראשון לנישואינו הייתי צריכה 'לתת גב' לחיים שעבד שעות ארוכות מאוד. במקביל לגידול הילדים והטיפול בהם עבדתי במספר משרות: איגוד המדרשות, מזכירה בקיבוץ ורכות שירות לאומי באגודה להתנדבות נהנית בעבודתי, אבל הרגשתי שאני לא ממצה את היכולות שלי. לאחר שילדתי את בני הקטן, רועי, החלטנו שזה הזמן שלי להתפתח. חיים הוריד הילוך בעבודה ויצאתי לדרך. ידענו שזה מהלך משמעותי ואתגר כלכלי שידרוש גיבוי מלא מהבית, אבל אנחנו כבר רואים את הסוף ויכולים לומר שעברנו את התקופה הזאת בכיף, וכידוע – הזמן רץ כשנהנים...

אוקיי, אז למה דווקא סיעוד?

שירה: כמו שאמרתי, זה היה חלום שנשאתי בליבי כמעט 20 שנה, רק חיכיתי לרגע המתאים לממש אותו. **נורית:** חיפשתי עבודה שתשלב בין כמה תחומים: יציבות, עניין, אתגר וערך מוסף של עזרה לאחר. מבחינתי סיעוד עונה על כל הפרמטרים, וככל שאני מתקדמת בלימודים, אני מתאהבת יותר ויותר במקצוע המרתק הזה. אין סוף ללימוד ולהתפתחות בתחום, והיכולת לעזור ולהקל במשהו על הזולת פשוט גורמת לתחושת סיפוק שקשה לתאר.

איך הסביבה הגיבה להחלטה שלך?

שירה: הסביבה תמכה מאוד! לא הייתי מצליחה ללמוד בלי התמיכה של הראל והילדים, ורק בזכותם סיימתי את המסלול המאתגר הזה באמצע החיים, על כל המשתמע מכך...

נורית: בהתחלה היו לא מעט הרמות גבה. למה בכזה גיל? בטוחה שזה מתאים לך? יש לך כוח לכך? ועוד. אבל מהר מאוד ראו כמה אני מאושרת בלימודים, וגם אני הבנתי שזה פשוט מתאים לי. הסביבה והמשפחה תומכים בי לגמרי, מעודדים מאוד, נותנים לי את כל הזמן והשקט שאני צריכה, ושמחים בהצלחתי.

שתפי אותנו בחוויה מיוחדת מהלימודים:

שירה: כשהתחלנו את תקופת ההתנסות, המחלקה הראשונה בה התנסיתי הייתה פנימית. אושפזה שם מטופלת קשישה ש"נכנסה לי" עמוק ללב. חיכיתי בכל יום לחזור למחלקה לפגוש אותה ולטפל בה עד שהשתחררה מבית החולים. תחושת השליחות מילאה אותי סיפוק ובעיקר הבנתי כמה אני אוהבת את המקצוע. **נורית:** לאחרונה הייתי בהתנסות בחדרי לידה. כסטודנטית תפקידי היה לצפות בלידה. הופתעתי לראות שלא פעם, הבעל לא לוקח תפקיד פעיל בלידה והיולדת זקוקה לתמיכה. מפה לשם מצאתי את עצמי מלטפת, מחזיקה את היד ומעודדת את היולדות. התודות שקיבלתי לאחר מכן מילאו אותי בכוחות ובשמחה. שלא לדבר על התינוקות המתוקים שזכיתי לחבק ולעטוף שנייה אחרי שיצאו לעולם. אמנם זה לא התחום שמושך אותי, אבל ההרגשה הייתה נהדרת.

איך הלימודים / המקצוע ביחס למה שחשבת? מאתגר?

כיף? מעניין? קשה פתאום לשבת ללמוד?

שירה: מאוד נהנית מתקופת הלימודים, אין כמו ללמוד משהו שאוהבים!

עבר מעט זמן עד שהתחלתי להיכנס לעניינים, אבל זה הגיע. הלימודים מאוד אינטנסיביים, חמישה ימים מלאים בשבוע והמבחנים משולבים במהלך הלימודים. אין חופשות סמסטר. צריך לעמוד בקצב, ידעתי שאם אתחיל עם מועדי ב' לא אצליח לסיים. העבודה רבה אבל הסיפוק בהתאם.

לכל מי שאוהב את התחום הטיפולי או הסייעודי לצאת לדרך ולממש את החלום, ואף פעם לא מאוחר מדי. יש תחומים רבים במקצוע ותמיד אפשר למצוא את התחום שאוהבים. זה גם מאפשר גיוון במהלך שנות העבודה. נורית: זו כמובן, החלטה שלא מתאימה לכל אחד. מרגע שנרשמתי ללימודים שמעתי על נשים רבות בסביבות גיל 40 שהסבו את מקצוען לאחיות. לי זה מתאים, ועושה אותי מאושרת. אני בהחלט חושבת שזה גיל בו החיים קצת מתאזנים, הילדים גדלים, הבית יותר יציב וזה הזמן לבדוק תחומי עניין חדשים, לשאול את עצמי אם המקום הנוכחי שלי הוא המתאים לי, הוא הנכון לי. ואם לא – להעז ולצאת לדרך חדשה לפני שנזדקק ויהיה מאוחר מדי...

ממש לפני סיום שאלנו את שירה ונורית על רגע מרגש ושתייהן ענו מיד: ברור! חיסוני הקורונה!
נורית: עם הגעת חיסוני הקורונה לארץ, זכיתי לקחת חלק במבצע "תן כתף" ולחסן ביחד עם אחיות נוספות את הצוותים הרפואיים בבית חולים הדסה עין כרם. התחושה שאני חלק ממשהו שמקדם את היציאה שלנו מהתקופה הזו, מילאה אותי בהרגשה טובה ושכנעה אותי עוד יותר שבחרתי נכון!
שירה: גם אני זכיתי להיות בין האחיות הראשונות שחיסנו צוותים רפואיים ובהמשך כמובן את שאר האוכלוסייה, וזה בהחלט רגע מרגש! הידיעה שאנחנו חלק ממהלך היסטורי של שינוי ותחילת היציאה ממגיפה עולמית, זו הצלת חיים במובן הכי פשוט וברור. ברגעים כאלו אני יודעת שבחרתי הכי נכון ומדויק עבורי!

נורית: וואו, שנים שלא ישבתי ללמוד למבחנים ולא כתבתי עבודות. זה לחזור לימי האוניברסיטה, לשבת שעות, לקרוא ולסכם, להיזכר בכלל איך מתכוננים למבחן, להתרגש לקראת מבחן, ולשמוח כשמתפרסם הציון. בסך הכול החוויה נחמדה, אבל יאללה, מיציתי. אני מוכנה לגמרי לדבר האמיתי ומחכה להתחיל לעבוד.

איך מסתדרים בבית? בכל זאת את נעדרת לא מעט ובנוסף כמעט לא עובדת.

שירה: כפי שאמרתי הבית התגייס לטובת העניין. בזכותם סיימתי!!

נורית: אכן זו תקופה מאתגרת ופתאום אחרי שנים שחיים היה עובד בשעות לא שעות, המצב התהפך ואני זו שיוצאת בזמנים מוזרים. הילדים הגדולים עוזרים מאוד, וחיים מגבה אותי כשצריך. לפעמים באמת קשה, אבל מסתדרים.

מה החלום? איפה נראה אתכן בעוד 10 שנים?
שירה: כיום אני עובדת כמחלקת ילדים ובטיפול נמרץ ילדים בבי"ח הר הצופים. החלום שלי הוא להמשיך ללמוד ולהתפתח בתחום. בינאר אני מתחילה קורס התמחות בטיפול נמרץ בילדים.

נורית: החלום שלי הוא לעבוד במיון, אולי במיון ילדים. אני נמשכת לאקשן, לקצב המהיר, ולאתגר. להכניס קצת רוח משלי למקום. וכשמדובר בילדים – זה עוד יותר חשוב.

לסיכום – אתן שמחות בהחלטה? ממליצות עליה?
שירה: אני שמחה מאוד בהחלטה שקיבלתי וממליצה מאוד

חיים ראם

זהו את הדמות

- שירת יחד עם אבא שלו באותו בסיס ונסע איתו כל בוקר לבסיס?
- מי שהכירה בינו לבין אשתו, אך לא בדיוק הכירה אותו ולא את אשתו?
- יצא פעם ראשונה מהארץ בגיל 30?
- למי יש 4 פריצות דיסק?
- מי עבד ברפת ראש צורים במשך 8 חודשים?

שמענו והתרגלנו להרבה תחומי צמיחה, אבל על צמיחה של שלום לא שמענו הרבה זמן. על חוויות מביקור ראשון ומרגש באיחוד האמירויות לאחר הסכם השלום ההיסטורי מספר לנו יוחאי כהן

בישראלים הסדר נשמר. חובת עטית מסכה כל הטיסה. קימה לשירותים רק כשפנוי, איסור להתקהל ולעמוד במעברים ויציאה מהמטוס לפי שורות. הטיסה לכיוון מזרח, מעל ירדן וערב הסעודית - שונה ומיוחדת.

אחרי הסיבוב מעל נתב"ג, פונים מזרחה מעל צפון ירושלים, בחלון הימני רואים לפתע את הר הסרטבה מתנשא, עוד קצת, ואנחנו מעל ירדן שעדיין נראית מיושבת, ומהר מאוד חוצים את הגבול וטסים מעל ערב הסעודית. מדבר עצום, שמשתרע לכל עבר, באינספור צבעים. מדבר וורוד, צהוב, חום, שחור, לכל רוחב העין. כמעט בלתי נתפסים המרחבים העצומים.

איחוד האמירויות, דובאי: איחוד האמירויות הערביות, היא מדינת מדבר מוסלמית-ערבית עשירה בנפט, הנמצאת בצפון-מזרח חצי האי ערב (דרום מערב אסיה) שבמפרץ הפרסי. רק 1.4 מיליון מתוך 9.9 מיליון תושביה הם אזרחי המדינה, השאר הם בעיקר עובדים זרים (ויקיפדיה). איחוד האמירויות היא פדרציה הכוללת שבע אמירויות: אבו דאבי, עג'מאן, דובאי, פוג'יירה, ראס אל-ח'ימה, שארג'ה ואום אל-קיוין. דובאי היא האמירות המאוכלסת ביותר, ועיר הבירה שלה היא... דובאי.

יוצאים לאט לאט, לפי שורות, מהמטוס. כמו במקומות אחרים בעולם - המטוסים הישראלים

עוגנים בקצה שדה התעופה, ומכיוון שמדובר בטרמינל ענק, העמוס ביותר במזרח התיכון ובין העמוסים ביותר בעולם (!) יש לא מעט הליכה עד לביקורת הדרכונים. עוברים בדיקת קורונה נוספת (לא נעימה במיוחד.... תאמינו לי, בארץ מרחמים עלינו) ויוצאים לסיבוב קצר עוד לפני ההגעה למלון.

תגידו - אלמלא הייתה לכם מגבלה של כסף - מה הייתם עושים?

דובאי! חוויות מטוס עבודה למקום שנראה כי הכסף צומח שם על הרקלים...

מזה כשנה, אני עובד בערוץ 20, כצלם, עוזר במאי ועוד.

ערוץ 20 הוא ערוץ יהודי, ישראלי, ציוני, עם נטייה ברורה לעמדות הימין (מומלץ..)

הכול התחיל לפני מספר שבועות בשיתוף טלפון מהעורך הראשי: "יוחאי, בוקר טוב, מתאים לך לטוס לדובאי?" אז אחרי ההלם, ההתנגדות הראשונית של הילדים ("אבא, אל תטוס לדובאי!"), המשא ומתן הארוך ("אבא, מה אתה קונה לנו בדובאי?"), והסכם השלום (רשימה מפורטת של טושים צבעוניים) קיבלתי את האישור המיוחל והתחלנו להתארגן למבצע המורכב.

מטרת הטיסה עם שלישיית המוסקטרים שמעון ריקלין, אראל סגל וינן מגל, הייתה להביא אל קהל הצופים של ערוץ 20 את הקולות והמראות של השלום ההיסטורי בין ישראל למדינות ערב בכלל ("הסכמי אברהם") ועם איחוד האמירויות בפרט.

טיסה בצל הקורונה:

עוד לפני ההגעה לנתב"ג נדרשנו לעשות בדיקת קורונה. הבדיקה נעשית בתשלום ובצורה פרטית באחד מבתי החולים, מכיוון שתוצאות הבדיקה צריכות להיות כתובות באנגלית ועם מספר דרכון (לא תעודת זהות).

כבר בהגעה לשדה, התכונה ניכרת. הטיסות לדובאי מלאות עד אפס מקום. כ-12 טיסות ביום(!), ועשרות אלפי ישראלים שיוצאים לחגוג ולבלות ביעד המסקרן כל כך (יצאנו וחזרנו כשדובאי עוד הייתה ירוקה, לפני חובת הבידוד בחזרה).

הכללים במהלך הטיסה היו ברורים, ולמרות שמדובר

דובאי - עיר התיירות העולמית - או נפט זה לא הכול.
הבורג' חליפה הוא המגדל הגבוה בעולם, 828 מטר. כבר מרחוק, המגדל העצום שובר את קו הרקיע, כמעט כפול מכל הבניינים האחרים שסביבו, נראה קצת כמו מדע בדיוני. המדריך ההודי מספר לנו על הבניין, ומסתבר שכמו הרבה דברים אחרים בדובאי הייעוד העיקרי של הבניין הוא תיירות (בניין כ"כ גבוה הוא לא כלכלי - ממליץ לשמוע את הפודקאסט המעולה של דורון פישלר), ובכלל, כלכלת דובאי כולה כבר מזמן לא מבוססת רק על נפט. ה"אמיתיים" ניצלו בחוכמה רבה את צומת הדרכים הגאוגרפי, ובנו עיר שכולה מבוססת על תיירות. ובעצרת כמו בתיירות אחת הדרכים הפופולריות לכניסה וצפייה בבורג' היא דרך הקניון - קניון דובאי המפורסם, החמישי בגודלו בעולם....

ביציאה מהקניון לכיוון הבורג' אני מתבקש להוריד את המצלמה. זו פעם ראשונה שאנו נתקלים בחוקים הנוקשים משהו בדובאי. בניגוד לשמועות הרבות והמפחידות על האכיפה בדובאי, ועל הצפוי למי שעובר על החוקים ההרגשה ברחוב ובכלל בביקור, אינה של פחד, אלא להיפך, החוק והסדר משרים אווירה נינוחה של ביטחון. אחוז הפשיעה נמוך מאוד. הכול מצולם. אפשר להסתובב חופשי וללא פחד ברחובות (כל עוד אינך שחקן טניס שבא לחסל פעיל חמאס בכיר...).

לאחר דין ודברים עם המאבטח, הוא מאפשר לנו לצלם עם מצלמה קטנה בלבד, ללא סאונד ותאורה. אנו מצלמים פרומו קצר להמשך הביקור, וסופסוף... מסיימים את היום ומגיעים למלון.

היום השני - תערוכת GITEX

אי אפשר בלי כמה מילים על השלום הכלכלי. בבוקר היום השני לביקור, נסענו לצלם כתבה בתערוכת GITEX שהתקיימה באותו זמן בדובאי. מדובר על תערוכת טכנולוגיה בינלאומית, שמתקיימת שנים רבות. כחלק מהתערוכה הוקם מתחם של מכון היצוא ושל בנק הפועלים.

חשוב להבין שהשלום עם איחוד האמירויות גדול הרבה יותר ממה שנהוג לחשוב. לא מדובר רק על האיחוד, אלא זהו שער ליחסי מסחר עם חלקים גדולים מהעולם הערבי. יחסים שעד היום או שלא התקיימו בכלל, או שהתקיימו בשקט ומתחת לפני השטח.

טיול ג'יפים לדיונות החול

אנו יוצאים לטיול בדיונות אין סופיות והנהג שלנו משייט עליהן עם הג'יפ במהירות גבוהה ובשיפועים הזויים. הבטן מתהפכת וריקלין לא מפסיק להתלונן: "אני לא מבין למה להסתכן? כאילו, מה הקטע? רק אם אתם מפחדים אתם נהנים? כמו ילדים קטנים..." ריקלין מחזיק את הידית

ואצבעותיו מלבינות מלחץ בשעה שינון מגל משחק אותה 'קול', קר רוח ששום דבר לא מזיז לו, כיאה לקצין לשעבר בסיירת מטכ"ל. ואראל סגל? פשוט נקרע מצחוק - "אתה מפחד ריקלין?" - "לא מפחד, אבל הבנו את הנקודה" ריקלין עונה ומתאמץ לא להקיא...

אז לאחר שהתלבשנו כמנהג המקום, או לפחות כמנהג התיירים (גלביה לבנה + כאפיה כחולה 1200 ₪ בשוק) יצאנו מדובאי לעבר דיונות החול בשרג'ה. המרחק לא גדול, ומהר מאוד הנוף משתנה לחום וצהוב.

הנהג המנוסה פקיסטני במקור, אבל חי כבר שלושים שנה בדובאי. כאמור, רוב תושבי דובאי הם תושבים זרים. יותר מ-70%!! אפשר להגיד בעדינות - המון נמלים חרוצות (עם חיוך על הפנים ותודעת שירות גבוהה) שמשרתות ומפעילות את כל הדבר העצום הזה.

אז אחרי שהתהפכה לנו הבטן - עוצרים כמה ג'יפים ביחד להירגע מול השקיעה המדהימה. וכמו בכל עצירה בימים האחרונים פוגשים מייד ישראלים. היא עובדת ברדיו "קול חי", הם גרים בבית שמש ובאו לחגוג יום הולדת בדובאי. ריאיון קצר, תודה לביבי, וממשיכים לחאן בלב המדבר למופע ולארוחת ערב...

חוויות רבות עוד נכוננו לנו, צילום ריאיון עם ראש הממשלה, אירוח במאהל בדואי באמצע המדבר, קניות כמובן, וטיסה חזרה בעיכוב רב... אך מכיוון שהיריעה קצרה אסיים כבמה טיפים קצרים לימים טובים יותר:

1. עלויות - המטבע הוא "דירה" (AED), ונכון להיום כל דירה שווה 0.87 אגורות. די נוח לחישוב מכיוון שהערך די דומה. המחירים ברובם קרובים לארץ, אולי קצת יותר זולים.

2. טיסות, ויזה, בדיקות קורונה וכו' - אני ממליץ מאוד לעקוב אחרי ההנחיות שמתעדכנות מעת לעת. חשוב להגיע בצורה מסודרת.

3. כשרות - ישנם לא מעט גורמים שעובדים קשה על כל נושא הכשרות בדובאי. המטרה כמובן היא למשוך כמה שיותר תיירות דתית. מכיוון שכל הנושא עדיין בחיתולים, אני ממליץ לבדוק את העניין יותר מהרגיל בטיסות אחרות. 4. שפה - לכל לומדי הערבית בקיבוץ, אין צורך לבוא עם ידע ומבטא של פייסל. ברחובות דובאי שמעתי פחות ערבית מאשר בגוש עציון. כאמור, מכיוון שמדובר בעיר תיירותית מאוד, ויותר מ-70% הם תושבים זרים, השפה העיקרית היא אנגלית.

5. מלונות - אמנם ביקרנו רק במלון שלנו, אבל להבנתי, גם המלונות "הפשוטים" ברמה גבוהה. למי שמעוניין להשקיע קצת יותר במלון "בורג' אל ערב" עלות השהייה מתחילה בכ-1,000 דולר ללילה ומגיעה עד יותר מ-15,000 דולר ללילה.

"הבאנו שלום עליכם"

לשרוד או לשגשג? | כנה שכטר

אם לאחר הארוחה נחוש מלאים, תשושים, עייפים וכבדים - הגוף יהיה עסוק בפינוי המזון, בהישרדות, ולא יישאר לו פנאי לשגשג.
אם ניגש אל הארוחה כאשר נחוש תחושת רעב קלה ומחסור קל באנרגיה - הרי כאשר נסיים את הארוחה נחוש שהתחזקנו. ארוחה אמורה לחזק אותנו ולא להחלישנו.

שנזכה לשגשג!

עצים הם חזקים. הם יכולים לשרוד גם במקומות קשים. הם אומנם יכולים לשרוד אך הם אינם יכולים לשגשג. יהיו להם מעט פרחים, ייתכן ופרחיהם יהיו קטנים, פירותיהם יהיו מצומקים וטעמם עלול להיות טפל. כך נראה עץ ששרוד.

לשגשג זה אומר להוציא את כל הפוטנציאל של העץ מן הכוח אל הפועל.

ברגע שהעץ יישתל באדמה טובה ומדושנת, ברגע שיקבל די מים ודי אור - העלים והפרחים שלו יהיו רבים ויפים ולבסוף גם הפירות שלו יהיו גדולים, עסיסיים, וטעימים.

אדם בחייו, כמו העץ, יכול לשרוד או לשגשג. ההבדל ביניהם הוא שהעץ לא יכול לבחור היכן הוא יישתל ומי ידאג לו ויטפל בו, בעוד שלאדם ניתנת הבחירה לדאוג לעצמו.

ניסויים הראו שאפשר לשרוד זמן מה על תזונה המורכבת מקמח ומים בלבד. אפשר יהיה לשרוד כך, אך בצורה כזו אי אפשר לשגשג.

כאשר הגוף מקבל נוטריינטים (אבות מזון) טובים ומזינים הגוף נעזר בהם ומשתמש בהם לצרכיו השונים, התאים מתפתחים לתאים בריאים, מערכת החיסון מתחזקת, האדם נעשה קליל, ערני ואנרגטי.

אדם המזין עצמו בתזונה נחותה ירגיש לאורך זמן כבדות, עייפות, תשישות, ומלאות.

האם בחיינו נרצה לשרוד או לשגשג?

אני שבה על דברים שכתבתי בעבר - מובן שמטרתנו בחיים איננה להיות בריאים. הבריאות היא אמצעי להשגת המטרה האמיתית של חיינו - לתת מעצמנו לעולם, להיות אנשים טובים וכו'... מטרת השגשוג הגופני היא לאפשר את השגשוג הנפשי. מובן שבריאותינו תלויה בבורא, שכשמו כן הוא, מקור הבריאות, אך עלינו מוטלת האחריות להתאמץ לשגשג.

ולסיום, טיפ יומי קטן:

כשאנחנו ניגשים להכין לעצמנו ארוחה עלינו לזכור האם אנחנו רוצים לשרוד או לשגשג?

המדד המיידי לבדיקה הוא הרגשתנו לאחר שסיימנו את הארוחה.

אם כשנסיים לאכול נרגיש חזקים ומלאי כוחות - סימן שהגוף קיבל את האנרגיה הדרושה לו, וכעת הוא מעביר את הנוטריינטים הטובים מהקיבה הלאה למחזור הדם ולתאים. זהו שגשוג.

התחדשות | נחשון שרלו

יום חול

כביש

רעש

ריקנות.

ובהגיע ערב שבת

הרחוב מתמלא שמחה

אור ממלא את הכביש

קולות התפילה מתערבבים

בקולות הילדים השמחים על אופני

וחיות הקודש הנוכחים.

בוקר שבת - שקט

תפילה רגועה

שמש נעימה

מנוחה - קדושה.

ובהגיע מוצ"ש

תפילה, פרידה

"ויהי נעם".

הנה ימי מעשה מתחדשים תמיד

תקווה לימים חדשים ולהתחדשות.

שלום

וטוב סלה.

ראיינה: נעמה דיטור

**שתף אותנו בסיפור
מרגש או מיוחד שקרה
לך**

אספר סיפור קטן שמלווה אותי כאדם, ולא רק כבעל עסק. פעם בתחילת הדרך עשיתי עבודה למנהל שלי בתיכון שגדלתי בו בבית שאן, ובשיחה שהתפתחה ביננו, דיברנו על הציפיות שלו מבוגר הישיבה התיכונית. הוא סיפר לי סיפור על שכן שלו שידע שאין לו עבודה, ולכן הוא ביקש ממנו שינקה לו את הגינה כל שבוע ונתן לו שכר על עבודתו. שבוע אחד הבחור לא הגיע כי לא הרגיש טוב והמנהל קפץ לבקר אותו כדי לשלם לו את התשלום השבועי. הבחור לא הסכים לקבל כסף שלא הגיע לו והתעקש שבשבוע הבא הוא יעבוד כפול ויהיה מוכן לקבל את הסכום הכפול. זו המשמעות הפשוטה של "עולם חסד ייבנה", שבאופן טבעי, פשוט, נראה את השכנים שלנו בגובה העיניים. חסד זה לא רק צדקה כזאת או אחרת, גם זה חשוב מאוד בוודאי. אבל לראות את השכן, החבר לעבודה, את האח שלך ולהבין מה אתה יכול לעשות כדי שיהיה לו טוב יותר בטבעיות, בלי שירגיש שעושים לו טובה, להפך, שירגיש שהוא בעל ערך זה חסד גדול.

**האם יש לך מסר להעביר לאנשי
ראש צורים?**

אני חושב שהקהילה בראש צורים מאוד מחבבת ומפרגנת, ראיתי את זה בסגר הראשון כשהחלטתי לייצר קיטים לבנייה משפחתית. הייתה היענות מדהימה בראש צורים ופשוט כל הזמנה של ספסל או נדנדה נתנה לי כוח להרים את הראש ולהמשיך קדימה באופטימיות למרות הלא נודע שאפף את התקופה.

במה עוסק העסק?

עיקר העסק הוא בנייה ירוקה מתקדמת בעץ – בניית בתי עץ למגורים / נופש בשיטה העתיקה של בנייה בלוג מרובע שהתפתחה מאוד טכנולוגית בארצות אירופה שלקחו את היתרונות של העץ כחומר בנייה (בידוד, בריאות, גמישות) ופתרו את החסרונות והחששות.

הבנייה בלוג פחות מוכרת בארץ, מהסיבה שהתרגלנו מאוד לבנייה קונבנציונאלית בבטון, ובנייה בעץ נשמעת לנו כארעית ולא חזקה. אך ההפך הוא הנכון. באופן שוטף אני בונה גם פרגולות, דקים, מרפסות שמש ותוספות בנייה למיניהן.

איך הגעת לעסק הזה? ממת?

העסק נפתח לפני 5 שנים מתוך תשוקה מאוד גדולה לעצמאות והאהבה שלי לעץ ולבנייה. רציתי לקום בבוקר ולעשות מה שאני אוהב. בראשית דרכי עברתי בחברה מאוד מקצועית בתחום בירושלים, ושם רכשתי את הידע והמקצוענות. בהמשך הדרך למדתי בבית ספר מופלא לאומנויות העץ בבית ינאי. כל יום לומדים משהו חדש ופוגשים אנשים מעניינים וחמים בשטח.

מה החזון שלך? מה החלום שלך?

חזון זה לאנשים גדולים, אני פשוט קם בבוקר ורוצה לעשות את מה שאני טוב בו, הכי טוב שאפשר.

אלו אתגרים היו לך במהלך הדרך?

מה הכי קשה לך כעצמאי?

האתגר הכי גדול בעיניי הוא לעשות את מה שאני אוהב כמקצוע – זה לא פשוט בשלבים הראשונים כי אתה שקוע מאוד בהרבה דברים חדשים מבחינה עסקית, אבל עם הזמן זה משתחרר וזה כיף גדול להיות בתהליך ולראות בסוף כל פרויקט את פרי ידך.

ויהיה באפשרותה לפתח שיח קרוב ומכיל, ולתת לתלמידה הרגשה שרואים אותה. בחלק מהשיעורים שמרנו על מסגרת הכיתה כולה, כדי לשמר את ההווי הכיתתי והיחסים החברתיים בין כל הבנות.

במקביל צוות היועצות פיתח תכנית שנותנת מענה רגשי המתמקד בפיתוח שיח רגשי מקרב יחד עם מתן כלי חוסן להעצמת היכולת להסתגל למצב החדש ולשינויים הרחופים שהוא מביא עימו.

המחנכת נפגשה בקבוצות קטנות של עד חמש תלמידות לשיח שכזה.

כשהתאפשר המורות נסעו ללמד בישובים השונים. המפגש האנושי נתן הרבה כוח לבנות והזרים דם חדש בעורקי המורות.

כדי לשמר את ה"לב החינוכי" שלנו, את האוירה החמה ואת ההווי החברתי, ניסינו בתנאים האפשריים (והבלתי אפשריים) ליצור חוויה ותחושת שייכות בדרכים שונות: באוטו גלידה שעבר בין היישובים, ובתוכניות ומפגשים מיוחדים שהתקיימו ב"זום": חידון חנוכה עם פלאפונים, מפגש עם דמויות, "סליחה על השאלה" עם תלמידות בית הספר ועוד.

אתגר נוסף שעמד לפתחנו, היה הצורך ל למצוא פתרונות ודרכים יצירתיות להתמודדות עם מציאות משתנה והקשיים שהיא מביאה איתה והכל תוך כדי תנועה. לא היה לנו זמן, הכול היה מהיר ודחוף. והכריח את כולנו, צוות המורות והתלמידות לגמישות גדולה.

שאלנו את עצמינו, מה בכל אופן נוכל להרוויח מהמצב שנוצר. השתדלנו להסתכל על המצב כהזדמנות לצמיחה וגדילה ומתוך כך גזרנו יעדי עבודה חדשים. שאלנו את עצמנו, אלו מיומנויות וכלים אנו רוצים שהתלמידות יקנו לעצמן.

בחרנו, אם כן, להתמקד ביכולת התפקודית הכוללת את היכולת להסתגל למציאות משתנה, להיות לומד עצמאי, לגלות אחריות ללמידה שלי, לנהל נכון את הזמן ולתפקד באופן מיטבי בכל מה שקשור ל"תפקודים הניהוליים".

המסגרת המחזיקה והעוטפת, המוכרת והידועה של ביה"ס איננה, אין יותר צלצולים. הרבה הורים לא בבית, והאחריות ללמידה היא של התלמידה. לא בכל שעות הלמידה מרחוק יש מורה. חלק מהזמן הלמידה היא לגמרי עצמאית.

יצרנו כלים מעשיים (כדוגמת "דף המטרה") המאפשרים לקדם את היעדים שהצבנו לתקופה זו, והמסייעים לתלמידה להתבונן על עצמה אל מול המיומנויות הניהוליות שרצינו לקדם.

מגפת הקורונה הביאה עמה אתגרים רבים לפתחנו וכמו כולם, גם אנו אנשי החינוך, מצאנו עצמינו מאתגרים אל מול מציאות מתחדשת ומשתנה חדשות לבקרים.

בבוקר אחד לא יכולנו עוד להמשיך במוכר ובידוע. המציאות החדשה שנכפתה עלינו הביאה עימה הזדמנות לחשיבה מחודשת. יעדים, תוכניות ותהליכים בית ספריים שהיו בעיצומם ושהיו חשובים לנו מאוד זזו הצידה, מחכים לזמנים אחרים, ובמקומם חידדנו ושאלנו את עצמינו מה אנו רוצים מהתלמידות שלנו כעת. מה הם הדברים הקריטיים שעליהם אנחנו לא מוותרים ומה בכל אופן אפשר להרוויח מהמצב החדש.

ההתמודדות הראשונה שעמדה לפתחנו, הייתה הקושי הטכנולוגי.

למורים רבים הדבר היה זר וכלים כמו "זום" שהיום מוכרים לכולם, היו נשמעים אז כדבר מורכב ובלתי אפשרי.

בעזרת צוות תקשוב והשתלמויות לצוותים, המורים הוכשרו בצורה מהירה ביותר ונתנו גם דגשים פדגוגיים ללמידה מרחוק.

הכלים הטכנולוגיים שרכשו המורים, ישרתו את ההוראה שלהם גם בימי שגרה ואין ספק שזה דבר מבורך.

בשלב זה של הלמידה מרחוק, עלו קשיים גם אצל התלמידים וגם אצל המורים.

המורים הרגישו שכל הדברים החשובים להם בעבודה החינוכית 'מתאדים': הקשר האנושי, המגע, המבט בעיניים, כול אלה חסרים כעת, ורבים מהם שיתפו שהם מרגישים שלא לשם כך הם בחרו לעסוק בחינוך. חשנו שהם נדרשים להגדרה מחדש של התפקיד וגבולותיו, גם בהיבט הרגשי חינוכי וגם בהיבט הפדגוגי.

במקביל, לתלמידות רבות, היה קושי בניהול עצמי מול המשימות החדשות, בהתארגנות, בהגעה בזמן לשיעור, בתפקוד תלמידאי עם כללים חדשים ב"זום" ובתפקוד כללי. אצל חלקן היו גם קשיים רגשיים וחברתיים הנובעים מעצם הריחוק הפיזי. זאת נוסף לאתגרים המשפחתיים הנלווים – ריבוי לומדים בבית בו זמנית, מיעוט מחשבים, קשיי קליטה ועוד.

בבת אחת היה ברור, שלא הידע הוא המוקד ובוודאי שלא ההספקים. ניסינו לחשוב כיצד אפשר להעצים אצל התלמידות את תחושת הנראות גם מרחוק, ולגרום לתלמידות לא להרגיש אחת מתוך 30 משבצות ב"זום". לאחר חשיבה הגענו למסקנה שעם כל הקושי שזה דורש, נחלק את הכיתה לקפסולות בחלק מהשיעורים גם בלמידה מרחוק, על מנת שמורה תפגוש בשיעור מעט תלמידות

בלדה לתמרור של מעבר חציה מוריה יסלזון

עמוד, שוכב על הרצפה עכשיו
בפנה בין חלמיש לספיר,
מספר בדממה ספור
שגם אם לא ירצו לשמע,
יש בו גרעין של אמת.
מי אשם? לא ברור,
יאמרו האשמה על מי שבירדו הפיל
את התמרור
אבל, הוא רק ילד, הוא לא חשב
שלעשות דבר כזה זה אסור.
בסוף, הכבוד הבסיסי לרכוש הצבור
השתק לא על ידו.
פשוט, הוא ראה ולמד מהסביבה
שזה בסדר סף הכל,
כי תכלס, העמוד לא כזה קריטי
וואלה למי זה בכלל משנה?
אפילו, תחושה שזה רק הקצה
של יחס כזה שצמח
בקרקע של חבור ומצוי עצמי
כמו פטריה נטלת שרשים
בלי מחיכות לשום אדמה.
אסור?
מה זה אומר? מאיפה זה בא?
ממי שקבע סגר? זה שכפה מסכות?
ההוא שיצא והכריז, שאסור לגנוב
לזולה שטיחים או ספות
וקרשים או חשמל וכטון?
למה שפתע נקשיב לדבריו?
ילדים אנו, מחקים את הנראה,
חוקרים את המציאות במשקפים
שקבלנו מכס.
ככה למדנו על החק ועל מקומו
בחיים שלנו, אם זה מתאים,
וגם אולי ראינו בהם
את היחס לאלקים.

התלמידה הייתה צריכה לשאול את עצמה היכן היא נמצאת
כיום ולאן היא שואפת להגיע.
הרגשנו שהרווחנו מודעות חדשה אצל הבנות, השמה דגש
על הדרך ולא רק על התוצאה.

בהיבט הפדגוגי, מכיוון שהבנות לומדות הרבה פחות
שעות מבשנה רגילה וגם לומדות פחות מקצועות, שמנו
השנה דגש על פיתוח מיומנויות לימודיות ופחות על הספק
החומר. כשזמן הלמידה הוא כל כך יקר ומצומצם, עלינו
לדייק את המטרות הפדגוגיות שלנו.

השנה הזו לימדה אותנו בעיקר להיות גמישים ויצירתיים.
לאור ההנחיות וההגבלות מגבוה המשתנות השכם והערב,
נדרשנו לעבור ממערכת למערכת, לשנות כיתות ומקצועות
שאנו מלמדים, לשנות את לוחות הצלולים ולהפעיל את
בית ספר עם כמה לוחות צלולים במקביל.

בידורים של כיתות והיעדרויות של מורים סביב בידורים,
מתישים מאוד את המערכת. הרבה מהדברים שמטעינים
אותנו באנרגיות ובעיקר חווית ה"יחד", נלקחו מאיתנו
בשנה זו, אך עם זאת יש סיפוק גדול שלמרות הכול, אנחנו
פוגשים את התלמידות שלנו פנים מול פנים, מצליחים
לייצר שגרת לימודים ומאפשרים לתלמידות את המפגש
האנושי שכל כך חשוב לכולנו. למדנו להעריך ולהוקיר את
השיגרה.

הלוואי ונחזור במהרה למוכר ולידוע וניקה מתקופה זו
את כל הדברים הטובים שהיא לימדה אותנו ונצא ממנה
מחוזקים ומחוסנים, לא רק בגוף אלא גם ברוח.

המגירה

נס טו בשבט | שגית זליגר

בתחתית סל הכביסה
זרעתי רק לפני שבוע
שני זוגות גרביים וחולצה
זרעים של פלא ממש
כי היום פורחים בסל
חולצות וגרביים לרוב
סדינים ומגבות,
מכנסיים, שמלות
טייצים ארוכים, טייצים קצרים
סווצ'רים עם כובע ובלי.
בלי עין הרע את תחתית הסל כבר לא רואים.
וככל שאני קוצצת את הבדים
כך מוסיפים הם לצמוח ולגדול.
נס של ממש.
נס ט"ו בשבט.

הקדמה:

ב"ה, אני מרגישה שזכיתי במשפחה מרתקת ומיוחדת - ששורשיה עמוקים ורחבים, והם מספרים את סיפור שואתו ותקומתו המופלאה של העם היהודי בדור האחרון. בין אם מדובר בהוריי שיחיו - חגי ומילכה בן ארצי, בהוריה של אימי שיחיו - מנחם וחיה בן ישר, או בהוריו של אבי - שמואל וחיה בן ארצי ז"ל.

התלבטתי מאוד על מי לכתוב, והחלטתי לכתוב על סבי

וסבתי מצד אבי - שמואל וחיה בן ארצי (אפילו בשל העובדה הפשוטה שיותר קל לי לכתוב מאמר כזה על מי שאינם עוד עמנו).

סבא וסבתא עברו מקריית טבעון לירושלים ממש לפני שנולדתי. הם חיו בדירה קטנה בבניין קומות בשכונת רמות, וסבתי חלתה כשהייתי בת ארבע. היינו מגיעים לשם לביקורים קצרים וחוזרים הביתה. במשך השנים הקשר עימם נשמר על אש נמוכה יחסית, לפחות בחוויה שלי כילדה.

ואז משהו השתנה. השינוי קרה בשנת השירות הלאומי שעשיתי בירושלים. תחושת בטן עמוקה מאוד דחפה אותי אז - ללכת לבקר את סבא שמואל (סבתא חיה נפטרה כשהייתי בת 10). עד היום אני לא יודעת להסביר את זה, אבל באותה שנה הגעתי לבקר את סבא שלי (כמעט) בכל שבוע. שבוע אחר שבוע - בכל יום שני - הייתי עולה על הקו הפנימי של אגד ונוסעת אליו. הוא היה אז כבר בן 96, כוחו לא במוותניו - אבל מוחו היה צלול, גם אם היה עייף לעיתים.

משהו בי דחף אותי לשאול אותו שאלות - על חייו, על ילדותו, על

כתיבתו. באותה שנה קראתי לראשונה בעיון את ספריו שיריו, והייתי שואלת אותו על שירים שכתב. תשובותיו היו קצרות, אבל בכל תשובה היה טמון עולם ומלואו. כל תשובה רק הגבירה את סקרנותי ואת התחושה החזקה שנמצא מולי אדם עם עבר מרתק ומסעיר, ועם עולם פנימי עשיר מאין כמוהו. איש של מעשים - אבל גם איש של מילים, עם נפש פיוטית ועשירה. בשלב מסוים התחלתי לקרוא לו שירים וסיפורים קצרים שכתבתי אז, וכמהתי לשמוע את הביקורת

שלו על כתיבתי. ושוב, במילים מועטות אבל מדויקות, הוא היה עונה לי בשפה שרב בה הנסתר על הגלוי, ומותיר אותי צמאה לשמוע ממנו עוד ועוד. בקיץ בסוף אותה שנה מצבו הדרדר בפתאומיות, ולאחר כחודשיים של נסיעות בין הבית לבית החולים - הוא נפטר.

בהלווייתו, הרגשתי כמה אני נפעמת מהזכות שהייתה לי שנה אחת לפני לכתו, להתקרב אליו ולזכות לשמוע ממנו על חייו, על שיריו, להקריא לו מפרי עטי. הביקורים האלה היו קסומים. שררה בהם אווירה של מסתורין והתרגשות של גילוי מחודש של אדם שתמיד היה נראה כל כך מוכר, ושבעצם היה לי עוד כל כך הרבה מה לגלות עליו.

מאז ועד היום, סיפור החיים שלו ושל סבתי ממשיך לעורר בי עניין, סקרנות וכמיהה.

את נפשו חשף סבי בשיריו ובספריו - שמספרים על ילדותו בעיירה הקטנה בפולין, על יתמותו מאימו בגיל צעיר, על ישיבת המוסר נוברדוק שלמד בה כבחור ישיבה, על עלייתו לארץ חרף התנגדותה העזה של משפחתו, על משיכתו לעולם החלוצים המרגש והמסעיר בעיניו, על עזיבת התורה והמצוות, על השואה שאיבד בה כמעט את כל משפחתו, על המשפחה שהקים ועל שייבתו לחיק התורה והמצוות בגיל מאוחר.

ועם כל כמה שכתב, ועם כל הסיפורים שסיפר לי - עדיין דמותו ודמותה של סבתי נותרו מלאות מסתורין ושאלה בעיניי.

אולי היה זה בגלל הניגודים העזים שאפיינו את דמותם של סבי וסבתי. מצד אחד, סבי היה איש של מעשים. אדם של משימות ומטרות, איש נחרץ

ואף תקיף לעיתים. סיפוריו של אבי על ילדותו נשמעו לי - ילדת דור Y מפונקת שכמותי - כסיפורים ממציאות אחרת לחלוטין, ואפילו הזויה. אבא שלי היה מספר לנו שכיילים הם למדו בכל יום שני פרקי תנ"ך יומיים (ששודרו אז ברדיו, והם היו עוקבים אחרי הקריין עם ספר תנ"ך פתוח), ולאחר השידור ברדיו סבי היה בוחן אותם על הפרקים שנלמדו. לא מדובר על ילדים בני 12, אלא על ילדים בני 4 ומעלה. בשבתות היו לומדים את פרשת השבוע ופרקים

סבתא חיה עם אמה

סבא וסבתא

נוספים בתנ"ך, וסבי היה בוחן אותם עליהם. אולי זו הסיבה לכך שאבי ושני אחיו היו חתני התנ"ך הארציים לנוער. אבי היה מספר עוד, שבכל יום הייתה להם שעה שבה הם היו מדברים רק באנגלית, זמן של פעילות גופנית וכמובן, זמן מוגדר ללימודים נוספים שעליהם ללמוד - כמו מתמטיקה, מדעים ולשון עברית.

סבא שמואל היה מנהל בית ספר בקרית טבעון שנים ארוכות, ומספרים עליו שהיה מנהל את המקום ביד רמה ובכישרון רב - וכמובן, נדרשת לכך מידה לא מבוטלת של יכולת עמידה ביעדים ובמטרות שהציב סבא לעצמו. כל זה הוא עשה במקביל לחוגי תנ"ך שהעביר בקריית טבעון, קורסים למורים וכתובת ספרים ותוכניות לימודים בתנ"ך וביהדות. ללא ספק אדם מעשי בעל שתי רגליים על הקרקע, שמקפיד לחנך את עצמו ואת ילדיו על פי הערכים והעקרונות שהאמין בהם בכל ליבו.

מצד שני, סבא היה אדם בעל נפש פיוטית, שירית ורגישה באופן בלתי רגיל. כשקוראים את השירים שפרסם בכמה ספרי שירים בהוצאה עצמית, מתקבל הרושם שהוא היה משורר בעל עין ונפש רגישות במיוחד. הוא ידע לתאר את הטבע במילים ציוריות, להבחין בדקויות של החיים שסביבו, ולשרטט ביד-אומן את נפש האדם ואת סודותיה הכמוסים ביותר. שיריו מלאים באהבה עצומה לטבע ולאדם. הסיפורים של סבא שמואל משייבת נוברדוק מלאים במתח האדיר הזה - בין הרצון להצליח לעמוד ביעדים ובמטרות שהציב לעצמו; ובין הכמיהה והאהבה לטבע, למרחבים וליופי של הבריאה.

בישיבת המוסר נוברדוק שני הקטבים האלה לא יכלו לדור ביחד בכפיפה אחת - כי היעדים המוסריים היו לשבור את הטבע האנושי, לא להיכנע לחולשות ולא להתלהב מדברים ארעיים כמו יופי.

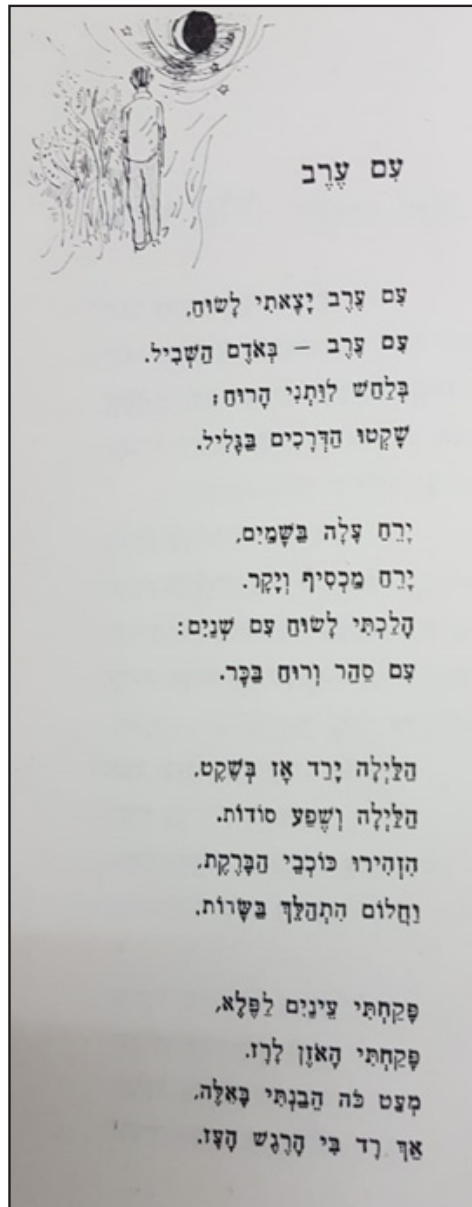
בימים, היה סבא עובד על מידותיו - מכניע את הגאווה, מלמד את ליבו שלא לחשוב על דבר מלבד "שיויתי ה' לנגדי תמיד". ובערבים, רגליו היו מושכות אותו לשדות וליערות שסביב הישיבה, לנשום את האוויר הצח ולראות את היופי

הקסום של הטבע האירופאי. רק לאחר שעלה לארץ ישראל ועזב את הישיבה מצאה נפשו מנוחה - כשהבין שאפשר לאהוב את הטבע ואת היופי של העולם, לכתוב ולקרוא שירים מלאי קסם ורגש - ויחד עם זאת לעבוד קשה מאוד, להציב יעדים, להתקדם ולהצליח. לתורה ולמצוות הוא שב ברבע האחרון של חייו. האהבה ליהדות ולמסורת לא עזבה אותו מעולם, וכל חייו הוא דבק בתנ"ך ובחגי ישראל, שראה בהם פתח לאוצר עתיק ועשיר של תרבות, מורשת וחוכמה אדירה. אבל אל המצוות ולימוד התורה הצליח לשוב רק מתוך חיבור פנימי עמוק.

בעקבות הסיפורים של סבא, גם סבתא חוה הפכה בשבילי לדמות מרתקת ומלאה מסתורין. גם היא הייתה דמות של סתירות וניגודים שמשמשים בתוכה בערבוביא.

את סבא היא הכירה בלילה חשוך במיוחד, כשפרץ לתוך ביתם במאה שערים במהלך מרדף שניהלו אחרי הבריטים. סבא תלה כרזות נגד המשטר כחלק מפעילותו באצ"ל, וכשהבחינו בו הבריטים והחלו לדלוך אחריה הוא רץ לתוך שכונת מאה שערים הסמוכה, וכשראה דלת פתוחה מעט קפץ פנימה - בתקווה שיהיו שם יהודים רחמנים שיחוסו עליו. הוריה של סבתי אירחו אותו בחום והוא נשאר ללון שם, אבל את היופי והחכמה של סבתי - הבת הבכורה למשפחה חרדית מכובדת - הוא לא הצליח לשכוח גם אחרי שעזב את ביתם. הוא חזר לשם, והוא וסבתי נפגשו בסתר במשך כשנתיים עד שקבעו להתחתן. ההורים של סבתא ורוב בני משפחתה לא הגיעו לחתונה. מבחינתם היה זה אירוע טראגי מאין כמוהו - ביתם הבכורה נישאת לחלוץ חילוני, רחוק מעולמם כרחוק מזרח ממערב. סבתי הייתה דור שישי בארץ למשפחת פריצקי, מתלמידי הגר"א הראשונים שעלו לארץ. משפחה שורשית בירושלים של היישוב הישן.

בני המשפחה של סבי לא הגיעו גם הם לחתונה, כיוון שרובם המוחלט נספו בשואה. כך נישאו סבי וסבתי בטקס צנוע, ואפילו תמונה אחת מיום חתונתם אין לנו. את ביתם קבעו בקיבוץ החילוני מחניים. סבתא ידעה שהיא נישאת

שיר של סבא

שהפנתה אליה עורף וסירבה להיפגש עימה לאחר נישואיה לחלוץ החילוני, עם רצון לחיות את החיים החדשים והאידיאליסטיים של בוני הארץ, ועם כמיהה להמשיך את המורשת של בית אביה ולא לבגוד בכל הערכים המקודשים שעליהם גדלה.

סבא וסבתא ז"ל, תמיד תישארו בשבילי דמויות של מסתורין, תמיד אמשך להרגיש שיש לי עוד כל כך הרבה מה לדעת ולגלות. סיפורכם האישי הוא סיפור ששזורה בו ההיסטוריה של העם היהודי בדורות האחרונים – עליית תלמידי הגר"א, הישיבות הגדולות של ליטא ופולין, שואה, עזיבת הדת לטובת בניין הארץ וההתיישבות, החיבור למסורת ולמורשת העתיקים של העם היהודי, ולבסוף גם השיבה לתורת הנצח של עמנו.

לאדם חילוני שאפילו את יום כיפור אינו שומר, אבל את החיים בקיבוץ ה"שמוצניקי" היא לא יכולה לשאת. אין בית כנסת, אין מקווה, אין שוחט. הצער שלה הלך וגבר עם לידת הילדים שנשלחו ל"בית הילדים". סבתא הייתה הדמות האימהית האולטימטיבית, והעובדה שילדיה נלקחים ממנה וישנים רחוק ממנה גרמה לה לצער נורא. למרות אהבתו הגדולה של סבא לקיבוץ ואמונתו ש"כך נבנה את ארצנו", עברה המשפחה הקטנה לכפר חיטים ואז לקריית עמל שליד טבעון – שם סוף סוף היה בית כנסת קטן, רב ושוחט. למרות שלא חיה אורח חיים דתי, סבתא לא יכלה לשאת את המחשבה שבביתה יאכלו בשר לא-שחוט ושילדיה לא ידעו בית כנסת מהו. וכך גם סבתא דמות של ניגודים – עם געגוע למשפחה

אחרונה בכידוד | אסנת ניר

בין השורות

אבל לא התגלה, אז נסענו. דוד עוד הספיק להסתלבט על אחת הנוסעות ששמה מסכה מפחידה כזאת כאשר נחתנו באמצע הלילה בשדה התעופה הנוטש בפאפוס, בעיצומה של עונת המלפפונים של התיירות, בשיא החורף, מבלי לדעת שזו תהיה גם מנת חלקנו עוד מספר שבועות. הכול היה רגוע, אבל אני עדיין לא הייתי שקטה. התחלתי לתחקר את הבחורה שהייתה בהשכרת רכב אם אכן אין טיסות יותר לפאפוס מסין, היא אמרה שלא, ועוד משהו לגבי הטיסות ללרנקה שלא ממש הבנתי. באחד הלילות שם התעוררתי שטופת זיעה והתחלתי לחפש אם יש טיסות מסין לקפריסין, מצאתי כ-70 טיסות רק ביומיים הקרובים, כולן מסין... זה הגיוני או שלא חיפשתי טוב? בכל מקרה הפאניקה נשארה. במוצאי שבת עשרים ושישה בדצמבר 2020 קיבלנו תשובה שעודד חיובי לקורונה. אחרי שנדבק ככל הנראה מילדה בכיתה. הייתה תחושה של באסה – כולנו נכנסים עכשיו לבידוד, לחץ – איך נסתדר לבד? התלוו לכך גם חוסר נעימות וחשש שאולי האחים נדבקו וכל הגנים והכיתות

במוצאי שבת שמונה בפברואר 2020 השארנו את הילדים לשבוע אצל ההורים וטסנו לקפריסין. כשבועיים קודם התחילו להגיע שמועות מסין על איזו מגפה מוזרה שמתפשטת בוואהן בגלל וירוס קטלני, תמונות של אנשים שפשוט נופלים באמצע הרחוב, שכנים מלחימים דלתות בגלל שמועה שמישהו שם חולה, בית חולים שדה מוקם עם אלפי מיטות, רופאים בחליפות אסטרונאוטים לבנות. העולם עוצר טיסות מסין, אנשים זורקים לפח חבילות מאליאקספרס... בלאגן. ואני מתלבטת, לנסוע או לא לנסוע? מצד אחד, עשור לנישואין, לא משהו שהולך ברגל. מצד שני, נשמע מפחיד, להיות במדינה זרה כשמשותוללת בחוץ מגפה? אולי עדיף לחכות שבועיים-שלושה (חחח) עד שהכול ייגמר? במשך כמה ימים עזבתי את פייסבוק ועברתי "לרפרש" בכל רגע את coronaWorldInfo האתר שעקב אחרי מספר חולי הקורונה שהתגלו בעולם, והחלטתי: אם יתגלה אפילו חולה אחד בקפריסין – אנחנו נשארים בבית.

הקאוצ'ר שכמובן שלא נהג לפי אף אחד מהכללים שהוא עצמו קבע, מוצא את עצמו מתאהב בה. ומכאן שהתשובה היחידה שניתן לתת לשאלה העתיקה "איך יודעים שזה זה?" היא שפשוט "לא תמיד יודעים".

כששירה נולדה, ואני הייתי אמא צעירה, עם אפס ניסיון בכייסטר או טיפול באחים קטנים, קיבלתי המון עצות: להניח על הבטן, להשכיב על הגב, להניק פעם בשלוש שעות בדיוק לא משנה כמה היא תצרח בין לבין, להאכיל על פי דרישה כל עוד היא חסרת שקט, להרים אותה בשנייה שהיא מתחילה לבכות, לתת לה כמה דקות לבכות כדי ללמוד להרגיע את עצמה, להשכיב אותה לישון איתנו, בשום אופן לא לתת לה לישון מחוץ למיטה שלה, להרדים בהנקה, לא להרדים בהנקה, לתת מוצץ, לא לתת מוצץ, לשלב בקבוק, בשום אופן לא לשלב בקבוק וכו' וכו'. למעשה נראה לי שחוץ מזה שלא כדאי להשאיר תינוקת בגשם לבד בחוץ כל הלילה, לכל עצה שקיבלתי התקבלה במהירות גם עצה הפוכה. מבולבלת מרוב עצות, ומתוך לחץ לעשות את הדבר הלא נכון, הלכתי לרופא ילדים והתלוננתי ששירה בוכה ואני לא יודעת מה לעשות עם זה כי כל אחד מציע משהו אחר. הרופא החזיק את שירה, הרגיע אותה ואמר שמגדלים ילדים בכל העולם: גם באיגלואים באלסקה, גם בג'ונגלים באמזונס וגם בסוואנות של אפריקה. ובכל מקום מגדלים אותם שונה, אף אחד לא עושה את זה אותו דבר, והנה בסוף כל הילדים גדלים. אין תשובה אחת לשאלה מה נכון ומה לא, כל אחד מוצא את הדרך שלו.

אז מה הקורונה הראתה לנו? היא לימדה אותנו ענווה, היא לימדה אותנו לנסות לחקור ולגלות עליה כל מה שאפשר, ועם זאת לדעת שאנחנו לא מספיק יודעים, לא תמיד מבינים עד הסוף. לא להתבייש להודות שטעינו, לא להתבייש להיראות מסופקים, להגיד שזה גדול עלינו, שאנחנו לא מצליחים למצוא חוקיות במציאות. לסמוך על ריבוננו של עולם, שגם את דרכיו אנחנו לא תמיד מבינים, אבל מאמינים בו בלב שלם ועושים את המרב מהצד שלנו. למצוא את המסלול הנכון בשבילנו לעבור את המגיפה הזאת.

ולסיכום בידוד, אי אפשר מבלי להודות לכל הנשמות הטובות שעזרו לנו במהלך השבוע הזה. כל מי ששלח מילה טובה, עוגה מתוקה, עזרה בקניות, בסידורים, למי שטרח לברר אם הכול בסדר. איכשהו, דווקא בזמן שהיינו לבד, הרגשנו הכי ביחד, וזה לא מובן מאליו. זכינו לחיות בקהילה מיוחדת. שנזכה להחזיר לכולם בשמחות (ולא בכידוד)!

שלהם ייכנסו לבידוד. אבל משהו אחד לא היה שם: לא הייתה שם פאניקה. אז מה קרה בעשרת החודשים האלו שמפאניקה מוחלטת שהתעוררה סתם בגלל איזו מחשבה שהסתובבה לי בראש בשעה שבקפריסין כולה היו אפס נדבקים עברתי לאדישות כמעט מוחלטת כשהנגיף הגיע בכבודו ובעצמו לפתח ביתי? מה השתנה בינתיים? הכול. כשעודד התגלה כחיובי, הקורונה כבר לא נחשבה למחלה מסתורית, מחלה שמקורה בעיר עלומה בסין שלפי סרטונים מיוטיוב, נתוני התמותה ממנה הם כמעט 100 אחוז, או מגפה עולמית שביכי חשב שאולי תגבה יותר חללים ממלחמת העולם השנייה, אלא מחלה שאכן היא קטלנית אבל לרוב לא לאנשים צעירים, ונדיר מאוד שהיא פוגעת בילדים, ולכן הגבתי עכשיו בשוויון נפש, והלחץ המרכזי שלי היה איך לא נאבד את השפיות בבידוד. אבל האם התחושה שלי אכן הייתה מוצדקת? האם באמת כבר ידעתי הכול?

במשך עשרה חודשים מתחילת המגיפה הזאת ניסינו כולנו להבין מהי בכלל. האם היא סוג של שפעת, או מגיפה קטלנית? האם היא פוגעת רק באוכלוסיות מבוגרות או משאירה גם תופעות ארוכות טווח אצל אנשים צעירים ובריאים? אבל נדמה לי שלא הצלחנו. כל יומיים הגיעו מחקרים סותרים: יום אחד התפרסם מחקר שטען שילדים לא מדביקים אחרים בקורונה ואין שום סיבה לסגור את בתי הספר, ויום למחרת הופיע מחקר שהגיע למסקנה שילדים הם בעצם מפיצי העל של הקורונה ופתיחת בתי הספר מחדש היא הגורם לעליה בתחלואה. במכוני הכושר נדבקו רק שלושה אנשים ובחוף הים אף לא אחד, באוטובוסים מקסימום שניים, ועם זאת איכשהו 450 אלף איש בישראל עדיין הצליחו להידבק. "תביאו לנו את הנתונים", דרשה יפעת שאשא ביטון, ואיתה גם אנחנו, אך לאף אחד לא היה אומץ לעמוד מולה ולהגיד שאנחנו פשוט לא יודעים. עם כל המודלים והתחזיות שהופרכו שוב ושוב, עם כל הטענות הסותרות והוויכוחים באולפנים, הקורונה הצליחה שוב ושוב להפתיע את כולנו, ובהתנהגותה אמרה לנו: תנוחו. אין כאן באמת כללים.

זה הזכיר לי סרט אחד, ישן נושן, שראיתי בימי רווקותי, וקוראים לו "הוא פשוט לא בקטע שלך". רווקה צעירה יוצאים לדייט אחרי דייט, ובכל פעם למרות התנהגותו של ה"מדויט" התורן - היא פשוט לא קולטת את הרמז. עד שבא חבר קרוב שמחליט להיות הקאוצ'ר שלה ושם את האמת המרה על השולחן: "אם הוא לא משלם עלייך, אם הוא לא מתקשר אלייך, אם הוא לא משקיע בך - הוא פשוט לא בקטע שלך". אוהרת ספוילר למי שעדיין לא ראה, לבסוף

◦ אסף ואילת השחר כהן ◦

היא:

אילת השחר
לבית שפירא
בת 41

שבט:
אחרות

גדלתי ב:
מושב הזורעים

אוהבת:
גשם, ירוק ואנשים.

הוא:

אסף יוסף
בן 47

שבט:
מונגו בונגו
סניף:

עד גיל 30
לא חבשתי כיפה
ולא הייתי בתנועת
נוער.
עד היום לא סגור על
הטרמינולוגיה..

גדלתי ב:
אילת, פתח תקווה,
ראש העין

אוהב:
את משפחתי,
לעבוד בעץ, לשנות
מציאויות.

נהורה-11, בת שבע-4, יעלה ליבה-7 חודשים.

גרים ברחוב לשם, בית אחד לפני אחרון מצד ימין.
גרנו בעבר ב: גני תקווה, אמירים.

"מה הייתה השאלה???"

שאלות מהירות:

1. ירושלים או תל אביב?
אסף: ירושלים
אילת השחר: תל אביב
2. יחף בקיץ או מתחת לפוך בחורף?
חורף!!!!
3. שלמה ארצי או ישי ריבו?
אסף: Pixies
אילת השחר: שלמה ארצי
4. מאחר או מגיע בזמן?
5. איחורים מוצדקים בלבד.
מתקן פנצ'ר או קורא לגרר?
מתקן.

1. איפה הכי צפוי למצוא אותך?

אסף: במשרד, בסדנא
אילת השחר: בבית

2. ואיפה הכי לא צפוי אבל בהחלט סביר?

אסף: מאחורי מערכת תופים
אילת השחר: חנויות קרמיקה, בוחרת קרמיקות לאנשים

3. אם הייתם מתבקשים לתת שם עברי לבורג' חליפה בדובאי - איך הייתם קוראים לו?
אכת'אר חידאת מן ביידת אל נעמה

4. עם מי הייתם רוצים לשבת לחברותא/לכוס קפה/בירה?
אסף: הרב אורי שרקי
אילת השחר: זלדה

5. תובנה מימי קורונה?

אסף: - ונעבור לפינתינו "מה חדש במדע?"

- "אין שום דבר חדש במדע!"

אילת השחר: אין לנו מושג... אין לנו מושג!

דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
התמונה המשפחתית המלאה שלנו צולמה במיוחד לשאלון
הזה כי לא היתה לנו כזאת...

אבי וליאור ברגלס

הוא:

אבי,
בן 31,
בוגר שבט לביא
בסניף גינות שומרון,
עצמאי,
ואגב,
שמי המלא הוא
שמואל שבתי אברהם!

היא:

ליאור
לביט אושרי
(החברים קוראים לי
אושרה),
בת 31,
בוגרת שבט לביא
בסניף
נתניה ותיקים,
עובדת סוציאלית
במחלקה פנימית
ובמחלקת קורונה
בבי"ח הדסה
עין כרם,
אוהבת מאוד
תוכניות בישול!!!

**2 בנות מתוקות וממש חושבים על כלב...
תמר (4) וכרם (3)**

גרנו בעבר בנופי פרת ובגבעת הראל.

"מה הייתה השאלה???"

1. לו הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם קונים?

אבי: טיול של שנה מסביב לעולם.

ליאור: טיול של יותר משנה מסביב לעולם.

2. באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר, ומדוע?
מוכנים להתפשר על כל מעבר גבול...

3. איפה תהיו בעוד 10 שנים?
רק א-לוקים יודע..

4. משפט ששומעים אצלכם הרבה?
.. נו, קום/י אליהן.

5. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?
ליאור: אוכל אפור במרקם רוטט (גפילטע וכל דומיו...)
אבי: הראשון בשרשרת המזון טורף על, אוכל הכול!

6. תוכנה מימי קורונה?

שהכול אפשר לעשות מהבית, שאוכל מרפא ושיש ניסים
בעולם, ומי שלא רואה אותם הוא עוצם עיניים.

שאלות מהירות:

1. קיץ או חורף?

אבי: קיץ. ליאור: קיץ

2. צפון או דרום?

אבי: צפון

ליאור: דרום

3. סטייק או לזניה? סטייק

4. מאחרים או מגיעים בזמן?

אבי: מאחר

ליאור: לא מגיעה

5. הליכה על שפת הים או הליכון מול הטלוויזיה?
ריצה בים!!

מכין לעשיו, הכנו גם נזיד עדשים. נוסף לכך אנחנו מעטרות דף הנושא את שם הפרשה בצבעים ומדבקות.

כל שבוע אני מצפה לפגוש את הבנות ומתרגשת ללמד אותן ולשוחח עימן. הבנות שמחות להקשיב לרעיונות מפרשת השבוע

ונעים לי לראות את הקשר החם והאחוה ביניהן. הן מכבדות אחת את השנייה ומקשיבות זו לזו בצורה מקסימה.

לפני כשנתיים יצאתי לפנסיה מעבודתי כגננת.

המפגש עם הילדים שונה מהמפגש עם בנות גפן. יש לי חיבור מיוחד עם הבנות ותחושה של הזדמנות פז להעניק מהידע והניסיון שלי. תודה לבנות על הזכות להיות במחיצתן ולצוות הנפלא- פזית ורדי והמדריכה רחל על עבודתן המיוחדת עם הבנות במסירות ובהרבה אהבה. יהי רצון שהקב"ה יגמול לכן על עבודת הקודש שאתן עושות.

מידי יום חמישי אני נפגשת עם בנות "בית גפן" למפגש בנושא פרשת שבוע. אנחנו מתחילות את השיעור בשיר: "מה אהבתי תורתך" ואז אני שואלת לשמה של הפרשה. יש בנות שיודעות את שמה של הפרשה ויש בנות שאפילו

מצטטות את הפסוק הראשון של הפרשה. אני מספרת לבנות את הסיפורים המרכזיים המופיעים בפרשה ברמה שהן מבינות. לכל פרשה אנחנו מוצאות שיר מתאים ושרות ביחד. הבנות מאוד אוהבות לשיר וכיף לראות אותן שמחות ומתלהבות. לדוגמה: בפרשת "חיי שרה" סיפרנו על נישואי רבקה ופצחנו בריקודי חתונה.

בשעה שהבנות מקשיבות לסיפורים בפרשה אני שואלת אותן מה הן מרגישות לגבי זה? למשל בנישואי יצחק ורבקה חלקן אמרו שהן מעוניינות להתחתן וחלקן אמרו שלא. בפרשת "תולדות" שבה

קראנו את סיפור יעקב והנזיד שהוא

אז איך סבטלנה מהעבודה שלך שכבה מיטה לידך ביולדות ד' והיא בקושי יודעת עברית?"

"היא בטח אייתה להם דוואי, דא, דברה אוטרה, דסוידניה, כאלה..."

"אה..." אמר בעלי. "בכל מקרה עדיין לא הבנתי, למה התכוונת מקודם בקשר למה נביא לו אם הוא יתלבש?"

"שין וו קוף וו למד דלת"

"שזה...? בעברית צחה?"

"שוקו...!" רמזתי לו. שישלים לבר.. "לד! הבנתי! שוקולד!" הוא השלים מבסוט על עצמו. אני הייתי פחות מבסוטה, כי ברגע זה הזאטוט שלא הבין "איותית" מדוברת, אלא עברית ספרותית (וגם קצת איטלקית - קינדר, קינדר בואנו, וכדומה), הבין מה הובטח לו. והתחיל לבקש שוקולד, ופתאום לא הייתי בטוחה שיש.

לאחר דקות ארוכות של שכנועים, הגענו לגן, עם ילד חצי לבוש, שהיה לו בפה "מם וו צדי צדי" "במקום שוקולד. כשהגענו הילד רצה להיכנס לגן ולשחק עם כל הילדים האחרים שכבר היו בגן.

"אין כניסה עם מוצצים חמוד, זה גן גדולים!" אמרה הגננת. "פשוט מה שקרה, שלא מצאנו בבית שין וו קוף וו למד דלת, כמו שהבטחנו לו" אמרתי לגננת, אז המוצץ זה במקום.."

"מה? אני לא מבינה..." התנצלה הגננת (נקרא לה שולה, זה שם של גננות נכון? כמו יפה, שרה, גם טובה הולך...).

"מה אמרת?" שאלה שולה.

הסתכלנו זה על זה. גננת שלא מבינה "איותית"?

"תראי בעניין המוצץ אני מציבה גבולות ברורים, כשילדתי לפני שנה ביולדות ד' בעין כרם, והתינוק שלי לא הסכים בכל תוקף למצוץ מוצץ, האחות הסבירה לי שלא אצטער, כי מוצץ ממש לא בריא לשיניים."

"יולדות ד'??.. לא ייתכן", חשבתי לעצמי.

"בכל מקרה היא לא מבינה 'איותית', לחשתי לבעלי, אפשר לדבר לידה כמו תירים בחו"ל!"

"אוקיי..." אמר בעלי

"ok זו מילה שקופה מדי... צריך משפט יותר מתוחכם שהיא לא תבין..."

"מה כבר אפשר להגיד?" חשב בעלי.

"בוא ננסה את המשפט הזה: "ומיד פניתי לגננת "להתראות שולה! ניפגש ביום א'!"

"אה לא להגזים, אני יודעת מה זה יום א'" נעלבה שולה.

"חמוד תתלבש, אנחנו ממהרים" אמרתי - התחננתי בפני הקטן שלי. זה היה בוקר ממוצע, מהבקרים האלה שהשעון מתקדם מהר מדרך כלל, ופתאום נהיה כבר רבע לשמונה. בגלל שאני (בניגוד לרוב תושבי המדינה) עדיין לא עובדת מהבית או בחל"ת, השעה רבע לשמונה הלחיצה אותי כהוגן.

"לא לא לא!!!" התשובה הצפויה.

"אבא, תגיד לו" אני מנסה לגייס תגבורת. "תתלבש!" לא יעזור גם צבא, הילד עקשן הבוקר.

מביטה בשעון ומגלה שכבר עשרה לשמונה. חייבים לצאת.

"אבא, אם הוא יתלבש הוא יקבל שין וו קוף וו למד דלת, מה אתה אומר?"

"מה?" בעלי מביט בי מבולבל.

מהמבט הזה אני מבינה שהוא (בדומה לבצלאל סמוטריץ', ראו ערך טוב עם ט.ב.)

לא למד "איותית" בקורס הורות שהלכנו אליו יחד לפני הלידה כמו שהבטיח שיעשה.

אמרו שזה בטוח יהיה במבחן, נו באמת זו חובה.. כל הורה מתחיל חייב לדעת את אוצר המילים הבסיסי:

1. שין וו קוף וו למד דלת
2. פה יוד צדי הא
3. מם וו צדי צדי
4. צדי יוד פה סמך
5. עין וו גימל יוד הא

בקיצור מומלץ ללמוד את כל התפריט...

(ולמי מכם שהגיע לכאן ועדיין שואל את עצמו מה לכל הרוחות כתוב ליד המספרים - כדאי שישלים קורס "איותית" בברליץ. אחרת איך תדברו ליד הילדים בלי שיבינו? אנגלית אתם אומרים? אתם תיתקעו כשתרצו לרמוז לבן הזוג שתקף באה בייביסיטר, או כשייגמר לכם הקטשופ).

"את באמת ידעת את כל המילים האלו לפני הלידה?" השתומם בעלי.

"נו בטח! מה חשבת? אחרת איך קבלו אותי ישר למחלקת יולדות ד'? הם בכוונה נותנים שמות של אותיות למחלקות יולדות, א' ב' ג' ד', כדי לרמוז לך שתתחיל מעכשיו להתאמן... ובוחנים כל יולדת עד כמה היא יודעת "איותית" מדוברת, לא ספרותית. אני ידעתי את כל המילים באות ד', ולכן התקבלתי למחלקה! לא שמת לב שאת רותי שיש לה דיסלקציה, אשפז ביולדות א'?"

"אני לא מאמין לך!"

"ויום ד'?" נראה אותה מתחרה עם בוגרת יולדות ד'.
"יום ד' זה היום החופשי שלי, אז אל תצפו ממני לדעת מה קורה פה בהעדר... זה היום ששולה מחליפה אותי תשאלו אותה".

"שולה היא הגננת המחליפה? אז איך קוראים לה?"
"לי בכלל קוראים 'לורמילה' אמרה שולה, אה סליחה, לורמילה הגננת - שמסתבר שאין לה שם טיפוסי של גננות. "אה... עכשיו הכול ברור, איך נכנסה ליולדות ד' וכו', התרגיל של הרוואי" לחשתי לבעלי. בעלי סימן לי בזה הרגע, שרוואי יאללה, בוא נעוף מפה כי אנחנו נאחר לעבודה. וכך

נפרדנו מלורמילה, לא לפני שהיא חזרה והדגישה בפנינו כמה חשוב לסגור את השער של הגן, (מטעמי בטחון הצוות והילדים), וכמה חשוב למלא את ההצהרות בריאות לפני שבאים לגן (מטעמי בטחון הצוות מהילדים).

ואם בעקבות הטור, את אם מסורה והצלחת למצוא רגע דל לעצמך כדי לקרוא עלי צורים עם קפה- (רגע נדיר בהחלט), תוהה איך יכול להיות שאת מדברת "איותית" שוטפת, ובכל זאת היית מאושפזת אחרי הלידה ביולדות א', תעני לעצמך תשובה אחת - בגלל הקורונה. קוף וו ריש וו נון הא. זה הרי השנה התירוף להכול.

צמיחה | תמונות ורגעים בהורות אומנה, אחרי שנה ומשהו | צחי ומיכל כהן

על צמיחה משפחתית וצמיחה נפשית. איך זה להוסיף לחממה המלאה עוד שתיל קטן, חדש? לגדל שתיל רך שהגיע מחממה אחרת ואולי אף יחזור אליה... שתיל עדין קטן ומתוק שזקוק ליחס חם ואוהב, לטפח אותו ולהרעיף עליו אהבה שאינה תלויה בדבר. צחי ומיכל כהן נותנים לנו הצצה אל חלונה של משפחת אומנה

בניסוח מחודש של אהבה: אהבה בלתי מסויגת, מתפרצת, שאינה תלויה בדבר. משפחתנו גדלה והתרחבה בהרבה יותר מאחד. כל אחד מאיתנו קיבל לא רק בן משפחה חדש, אלא גם סוג חדש של קשר בחייו.

צעדים ראשונים, מילים ראשונות, נשיקות ראשונות. לומדים יחד להקשיב לסיפור, לשבת לשולחן ולאכול (כלי להעיק את הצלחת...) לתת יד, לתת כף, לתת אמון.

וסביבה לומדים כולנו: על עצמנו, על יכולתנו לקשור קשר משמעותי, על היכולת הבלתי נדלית שיש בכל אדם לתת מקום ולקבל משמעות. שמויתנו בפיה מתחדשים: כל אחד לומד מחדש את שמו, כל אחד רואה בעיניה את עצמו.

המשפחה משתנה ומתעצבת סביבה. קשרים חדשים, אמיצים, קשרי נתינה, נרקמים גם בינינו. כל אחד מאיתנו רואה את האחרים במיטבם, בקבלה, באהבה, במאמץ.

הורות. הורות מוחלטת. "אבא ואמא", בפיה. אבא ואמא מכל מקום בלבנו. ועדיין... מידי פעם נוסעים למרכז קשר לפגוש את "אבא X" ואת "אמא Y", ההורים. והלב מתבקע: מאחל כולו לשיקומם, לקשר אמיתי ואמיץ ובונה ומשמעותי שייתן בסיס זהותי יציב, קשר למשפחה רחבה ולרקע. אבל בה בעת... נקרע למחשבה על אפשרות של שיקום ושל פרידה. אפילת הריקנות מתגנבת ומקפיאה את הלב לרגע.

אבל בעיקר האהבה הרבה, האושר הממלא את הבית, האור הקורן ממנה ומאיר את ליבנו. אור צומח. מוסיף והולך. מתעצם ומתעמק מידי יום.

ראשונות היו הבעיות והקשיים: איפה יש לנו עוד מקום? האם יש בליבנו עוד מקום? ומה אם זה לא ילך? האם נוכל לעמוד בכישלון משמעותי כל כך?

לא... בעצם ראשונה הייתה האינטואיציה: זה הדבר הנכון לעשות. אם יש לנו עוד כוח לתת משהו לעולם, אז מה שצריך לעשות זה לתת אותו למי שהכי צריך אותו. למישהו שלא יכול לקבל אותו בשום מקום אחר. וההחלטה: הולכים על זה. מסוגלים.

אהבה שמתוך החלטה.

המפגשים הראשונים. מעוררים מרוב עוצמת הרגשות. אדם חדש, קטן ולא מוכר, שעומד להיות חלק משמעותי כל כך מחיינו, ואנחנו מחיינו, יושב לו על השטיח ומשחק בבלי דעת בצעצוע החדש שהבאנו לו. ואחר כך יוצאים לטיול קצר, ואז טיול ארוך יותר, האכלה, מקלחת, הרדמה...

מפגש עם אחים. נבוכים, מצחקקים, מתלהבים. יוצאים לגן השעשועים ומתפללים יחד על העולם שנהיה פתאים זר.

היום בו הגענו לבית לראשונה. אושר מסנוור, הבית מתמלא בבית אחת. תשומת הלב ממוקדת באדם קטן וקצת מסויג שיושב בלב הבית, ולא ממש מבין על מה המהומה. לא ממש מבין עד כמה חייו השתנו, עד כמה שינה את חייו.

לילה ראשון, ללא שינה. בחדרנו מקשיבים לשקט שבחדרה. קשובים לכל רחש, מנסים בלי לזוז להשרות אווירה של קבלה, של חמימות, של ביתיות.

קשיים רפואיים. קשיים מנהליים. התמודדויות בירוקרטיה. קשיי התנהגות משולבים בהתרגשות של הורות, ובעיקר

כלם פה מקפידים, להסתובב במסכות
(ש'לוב של אחריות, וגם אפס מעלות)

מוטב מאחר מלעולם לא (לארוז את הדפנות)
עכשו סוף סוף אתחיל, את החזרת החנקיות

משיח לא בא, משיח גם לא מטלפן
אך אולי, בקרוב, הבניה תסתים

אגס או תפוח
בננה, אפרסק.
אבטיח. מלון.
משמש, אפרסק.

פרי בצ'הרון, זה גם טעים, גם בריא לה
אבל אולי תפסיקו, להביא קלמנטינה?

הקירות הריקים היו מספרים לו, לו יכלו.

המנהרה הייתה ארוכה, חשוכה וקרה. הפנס נשטט מידה של תולי ברגע שקפצו אליה, כך שלא היה לה איך להאיר את דרכם. הם פילסו את דרכם בחושך, זוחלים הכי מהר שהם יכולים. הם התנשפו ממאמץ, קצת מאחוריהם נשמעו התנשפויות כבדות יותר, מאיימות, הם ידעו שהאיש הרע דולק אחריהם. אם יעצרו לרגע אחד לנוח, לנשום, הוא מיד יתפוס אותם וזה יהיה הסוף.

דקה. שלוש דקות. עשר דקות. שפיץ. תולי. מר תחמני. שירלי. כולם זחלו מהר אחד אחרי השני, לא מסוגלים לדבר. מתנשפים בכבדות. רק לזחול. כמה שיותר מהר. ופתאום בום!

שפיץ נתקל באבן מחודדת ונפל, אחרי נפלה תולי, הם התרוממו כעבור רגע אך זה הספיק למר תחמני להדביק את הפער. הוא התקרב אליהם. הוא שלח יד. הוא כמעט תפס את תולי...

"אאוץ!" צעק מר תחמני בכאב. החולד השתחרר מהכיס של תולי, עלה על היד של מר תחמני, נשך אותו ולאחר מכן המשיך לרוץ הלאה בתוך המנהרה. "תודה אדון חולד!" קראה תולי "מגיע לך מר ליבוביץ!" "קוראים לי מר תחמני!" צעק אליה בחזרה בכעס. הוא התעלם מן הכאב באצבעו והמשיך לרדוף אחריהם.

דקה. שלוש. דקות. חמש דקות. סוף סוף החושך התחיל להחוויר. קרן שמש בודדה עשתה את דרכה אל המנהרה. זה אומר שהמנהרה עומדת להסתיים, שהם בדרך החוצה. והנה הפתח! אור יום, עצים, אבנים, מכוניות, תולי ושפיץ קפצו מן המנהרה אל האור המסמא.

בפרק הקודם תולי, יצחק ושירלי התחילו בהגשמת התוכנית שלהם: התוכנית להצלת שפיץ! בזמן שתולי ויצחק חפרו מנהרה מתחת לבית של מר תחמני שירלי הסיחה את דעתו.

אך כשקולות משונים התחילו לבקוע מן הבית הבין מר תחמני שמהו משונה מתרחש והוא פרץ אל החדר שבו כלוא שפיץ בדיוק ברגע בו תכננו תולי ושפיץ לברוח אל המנהרה.

מה יקרה הפעם??? ולאן נעלם יצחק???

לרגע אחד עמדו כולם בשקט. תולי ושפיץ מצד אחד, מאחוריהם עמדו עשרה ילדים.

מולם מר תחמני, המום, מופתע, כועס מאוד. מאחוריו שירלי שהגיעה בריצה ברגע שהבינה מה קרה.

רגע אחד של שקט. אף אחד לא זז. כולם מעכלים את המצב.

ואז צעקה תולי: "שפיץ! למנהרה! מיד!". היא משכה את היד של שפיץ וקפצה איתו למנהרה. "מהר!" היא צעקה לו "תזחל מהר, הכי מהר שאתה יכול!"

מר תחמני עמד לרגע ואז צעק: "לאאאאאא! ילדה חצופה!!! את לא תהרסי לי!!!" וקפץ אחריה למנהרה.

"איש מרושע ומטומטם! לא תהרוס את התוכנית שלנו!" צעקה שירלי אחרי וקפצה אף היא אל תוך המנהרה.

שאר הילדים עמדו לרגע בהלם, ואז פרצו מן הדלת אל הבית, החוצה, לראות מה יקרה.

רק שי שישב בתוך הכלוב, מעבר לפרגוד ואכל פנקייקס לתאבון אמר: "מה? מישוהו יכול להגיד לי מה קרה?"

ומה זה שם? הם מצמצו בעיניהם. הם רואים נכון? זה לא תעתוע?

"תעלו לכאן! מיד! מהר!" צעק יצחק.

זה לא תעתוע. החללית. החללית של שפיץ ריחפה מעליהם, קרובה מאוד לאדמה. יצחק עמד בתא הנהג, אחז בהגה, וצעק: "מהר! תעלו! עכשיו!"

יצחק. יצחק החכם. הוא ידע שאולי יצטרכו לברוח. הוא הלך לחללית, הוא התגבר על פחד הגבהים, הוא הטיס אותה באוויר, הוא הציל אותם!

תולי עלתה בזריזות, היא הושיטה יד לשפיץ ועזרה לו לטפס אחריה.

באותו רגע בקע מר תחמני מהמנהרה. פניו אדומות, גבותיו מכווצות, עיניו רושפות. שיניו חשופות. הוא צעק משהו, קללה או איום, לאחר מכן קפץ על החללית שהחלה להתרומם מן האדמה ולרחף מעלה. מעלה יותר. מעל הכבישים. מעל העצים. מעל האנשים שממהרים ברחוב ולא רואים שמעליהם טסה חללית.

לרגע אחד תולי ושפיץ עמדו בחללית והתנשפו. הם ניסו לדבר אך לא הצליחו, נשימותיהם הכבדות מילאו את חלל החדר. לאחר רגע יצחק צעק: עשינו את זה! הצלנו את שפיץ! הם קפצו אחד על השני, התחבקו, בכו מאושר וצחקו. הצחוק שלהם הלך והתנדרף דרך החלון אל השמיים הצלולים.

"אתה הילד הכי חכם שאני מכירה!" אמרה תולי והדביקה ליצחק נשיקה על הלחי. יצחק הסמיק. רק עכשיו הביטו מטה, מעבר לזגוגית, על העיר שמתרחקת מהם, על הנוף שנגלה לעיניהם. יש להם הרבה מה לומר אחד לשני. תולי ויצחק רצו לשמוע מה עבר על שפיץ בכלא. שפיץ רצה לשמוע הכול על תוכנית ההצלה. אבל הם היו נרגשים מדי, והנוף יפה מדי, והרוח שבידרה את שערם נעימה מדי. הם עמדו בחללית, מרחפים מעל האדמה, ועיניהם נוצצות מאושר. המנגינה שבקעה מהבטן של שפיץ הסתלסלה מעליהם

בכחול. הם הקשיבו בשקט וכל אחד מהם חשב בליבו: זו המנגינה היפה בעולם.

פתאום התכופף שפיץ מתחת לאחד הכיסאות. הוא שלף משם שקית בד דהוייה ומקומטת. "אני לא מאמין שזה עדיין פה!" אמר, הוציא משם משהו חום והתחיל לאכול אותו. "מה זה?" שאל יצחק בהלם.

"פתאום נזכרתי שכשיצאתי מכוכב תות פטפוט לקחתי איתי עוגת כרובית ותותים שאמא שלי הכינה!" אמר שפיץ תוך כדי לעיסה, על שפתיו מטפטף רוטב אדום מתקתק.

"אתה רוצה להגיד לי שאתה אוכל עוגה שהייתה כמה שבועות בחללית מחוץ למקרר?????" שאלה תולי.

שפיץ עצר לרגע והפסיק לזלול. הוא הביט בה בעיניו הגדולות.

"בלי לכבד אותנו???" הוסיפה תולי, כרעה על ברכיה והצטרפה לאכילה. גם יצחק התיישב על רצפת החללית והצטרף למסיבה.

כמה טוב היה להם ברגע הזה. הרוח משתעשעת בשיער, רוטב תות מתוק ממתיק את הפה שלהם, העיניים נוצצות, הלב זורח, השמש שולחת קרניים נעימות ומאירה אותם. ופתאום דפיקות.

טוק טוק טוק. טוק.

לרגע הם עוד צוחקים ואוכלים ומספרים זה לזה את הקורות אותם, וברגע השני מרימים מבטים נדהמים, מנסים לחפש תשובות אחד בעיניים של השני, ואז נפנים אל מקור הרעש, מקור הדפיקות, שמשות הזכוכית הגדולה של החללית.

שם, אוחז ביד אחת בידית בולטת המחוברת אל החלון נתלה מר תחמני. בין שמיים וארץ הוא התנדנד שם, הרוח מכה בפניו והוא נאחז בכל כוחו בידית, שלא ייפול.

"תנו לי להיכנס לחללית!" הוא צעק "מיד!". צחוק איום ונורא עלה על פניו, והפך את עיניו לרעות עוד יותר.

"אין סיכוי!" קראה תולי. היא קפצה אל שמשות

הזכוכית, עמדה ממש מול פניו המרושעות של מר תחמני. שפיץ ויצחק קפצו מיד ונעלו במנעול כפול את דלת הכניסה.

"אם לא תיתני לי להיכנס, אני אשחרר את הנעל שלי!" המשיך לצעוק מר תחמני. קולו בקושי נשמע מעבר לרוח שהשתוללה בחוץ.

"הו, לא! רק לא את הנעל! כל חיי רציתי נעל מכוערת עם סוליה שחוקה, כתמי בוץ וריח של בואש שזכה מקום ראשון בתחרות הבואש המסריח בעולם!" צחקה תולי ואז הוסיפה: "אתה יכול לשחרר את הנעל שלך, את השפם המזויף שלך ואפילו את ממחטת האף שלך, תאמין לי, גם אותה אני לא רוצה! או במילים אחרות: אין סיכוי בעולם שנכניס אותך לפה נבל מנוול שכמותך!"

אז צחק מר תחמני צחוק גדול ורשע, צחוק שבסופו שיעול כבד ואמר:

"אני חושב שאת לא יודעת מה מחובר לי אל הנעל". או אז הוא הרים את רגלו מעלה כך שתראה דרך השמשה. ושם, מטולטלת בין שמיים לארץ, אוחזת בכל כוחה בשרוכיו המתפוררים של מר תחמני, על פניה הבעה מבוהלת ושתי צמותיה מתעופפות לכל עבר, הייתה שירלי.

שפיץ ויצחק, המומים, עצובים. פתחו את דלת החללית.

"אז מה יש לנו פה". אמר מר תחמני והביט סביבו, עיניו יוקדות, פיו מתוח בחיוך רע ומכוער. הוא עמד במרכז החללית, תולי, שפיץ ויצחק בצד אחד. שירלי, שעדיין ניסתה להירגע מהחווייה הנוראית של להיות תלויה באוויר, בצד שני. שיערה היה פרוע, היא התנשפה בכבדות.

"סליחה... סליחה תולי, שפיץ", היא אמרה בקול עצוב "אני... חשבתי ש... ניסיתי ל..."

"זה בסדר!" קראה תולי. "עשית את הדבר האמין ביותר שאפשר להעלות על הדעת!"

שירלי טמנה את פניה בכפות ידיה והתיפחה. שירלי לא הייתה צריכה להסביר. השלושה הבינו

מיד בדיוק מה קרה. כשיצחק הצליח לחלץ את תולי ושפיץ והחללית התחילה לרחף מר תחמני קפץ מיד על החללית והצליח להיאחז במוט בחלק האחורי של החללית. שירלי, שניסתה לעצור בעדו קפצה מיד ונתלתה עליו. אבל ברגע הזה החללית התחילה לרחף והם נשארו תלויים באוויר, בלי אפשרות להתחרט. מר תחמני הבין מיד את התועלת שתצא לו מילדה מבוהלת שתלויה בקצה רגלו.

"אז מה יש לנו כאן" אמר שוב וחיך חיוך שחשף שיניים צהובות. "יש לנו חיזור. חיזור זלזן במיוחד, אם יורשה לי לציין. ושלושה ילדים טיפשים שחשבו שיוכלו להתעסק איתי. איתי!" צחוקו הדהד. "אחח, כמה שאני אוהב ילדים טיפשים, במיוחד כשהם מובילים אותי לחיזור שיביא לי הרבה מאוד כסף בעתיד. איזה קרקס אני אקים! מכל קצוות העולם יבואו כדי לראות את הקרקס שלי. השמועות יעברו מפה לפה. יהיו ליצן ולוליינית ואוכל אש אבל גולת הכותרת תהיה החיזור! כולם יבואו רק בשבילי! יקנו כרטיסים יקרים! יהפכו אותי לאיש העשיר ביותר בעולם!"

כולם שתקו, שפיץ רעד. מעולם לא הרגיש רחוק יותר מהבית שלו, מהמשפחה, מכל מה שהסב לו אושר בעבר. תולי לחצה את ידו. היא סימנה לו: אל תדאג, הצלנו אותך פעם אחת, נעשה את זה שוב. אבל שפיץ לא ידע איך יוכלו כמה ילדים קטנים להשתלט על איש אחד רשע. "ועכשיו" הוסיף מר תחמני. "אתה, הקטן, אתה זה שמבין בחלליות, לא?" הוא הסתכל על יצחק "בואו ותנחית את החללית הזו בשדה הקטן שליד העיירה המשעממת שלכם. עוד מעט יגיעו כלי התקשורת והביג בוס ואני רוצה להספיק להתקלח, לגלח את שערות האף שלי, וללבוש את חליפת הפסים החגיגית".

מר תחמני החזיק ביד של יצחק ומשך אותו אל לוח הבקרה. יצחק התחיל להתעסק עם הכפתורים, החללית הנמיכה עוף.

שפיץ התקרב לשירלי. "תודה" הוא אמר לה "תודה שניסית לעזור. תולי סיפרה לי הכול,

אמרה שירלי, "כל כך נפגעת שהעדפתי לוודא שלעולם לא אתחבר שוב. הבנתי את זה רק כשהיית אצלי בבית, כשהחזקת את הקונכייה". "הקונכייה?"

"כן, הקונכייה. זוכרת? אמרנו שתמיד נשמע דרכה אחת את השנייה, כי חברות אמיתית מתקיימת גם כשרחוקים. אחרי שגירשתי אתכם מהבית ישבתי על המיטה וקרבתי אותה לאוזן שלי. שמעתי בתוכה שקט, הד חלש. חשבתי לעצמי כמה התרחקנו, שאני כבר לא יכולה לשמוע. ואז הבנתי שלמרות שאני לא מודה בזה... אני מתגעגעת לחברות שלנו".

"חברות אמיתית מתקיימת גם כשרחוקים" מלמל לעצמו שפיץ ונזכר ביורוקטן וגווינישופ הרחוקים אי שם בגלקסיה. "כולם להחזיק חזק" אמר פתאום יצחק "אנחנו נוחתים".

לפני שיצאו מן החללית קרע מר תחמני את אחת מחגורות הבטיחות. הוא קשר את קצה האחד לידו, ואז הוסיף וקשר את כל אחד מהחבורה אל הרצועה. "כך אוודא שלא תנסו לברוח" אמר מר תחמני. את שפיץ הוא קשר קרוב אליו, כדי לשלוט בכל תנועה שלו. "קדימה, לדרך. צוותי החדשות אמורים להגיע בקרוב לביתי. ואיזו הפתעה שתחכה להם שם!" הוא אמר.

החבורה המוזהה החלה להשתרך מן השדה הנטוש אל עבר העיירה. קודם מר תחמני, אחריו שפיץ ואחריו תולי, יצחק ושירלי. הולכים כשיריהם כבולות זו לזה.

היום כבר עמד להסתלק, השמש שלחה קרניים אחרונות אל העולם רגע לפני שירד הלילה. זו הסיבה שעברו כמה רגעים עד שהצליחו להבחין בצל, צל גדול ועגול שהלך וכיסה אותם, הלך והתקדם אליהם במהירות.

בגיליון הבא: הפרק האחרון!

ואת אפילו לא מכירה אותי...." עיניו נצצו בדמעות תודה.

"אבל בסוף נכשלנו" אמרה שירלי, "הכול היה לשווא".

"זה לא נגמר עד שזה לא נגמר" אמרה תולי החכמה שלא הסכימה לקבל את המציאות. בראש שלה עברו עשרות, אולי מאות, תוכניות בריחה. כולן היו בלתי אפשריות, לא הגיוניות, פזיזות מדי, אבל היא המשיכה לחשוב במרץ. "אנחנו חברים, לא נסכים שהוא ייקח אותך". אמרה לשפיץ.

מר תחמני, שעקב טוב טוב אחרי הנעשה בחללית גיחך פתאום. "חברים! חברים היא אומרת!" צחק. "תראי לאן החברות הביאה אתכם. אני כבר למדתי בחיים האלה לא לסמוך על חברים אף פעם, עדיף לפעול לבד, להצליח לבד, להתעשר לבד".

שקט מדכדך ירד על החללית שהלכה והנמיכה מבין העננים. העיירה כבר נגלתה לעיניהם, קרובה מאי פעם, העצים התקרבו, הכבישים, האנשים. יצחק ניווט את החללית במיומנות אל השדה שעליו הצביע מר תחמני. העיירה, ששום דבר מעניין לא קורה בה אף פעם, תחזור להיות משעממת מאוד כששפיץ יעלם, חשבו כולם.

"ואפשר לחשוב כמה חברים יש לכם" המשיך מר תחמני שנהנה להעמיק את העצב של נוסעי החללית. "כבר ביררתי עליכם הכול. את" הוא הצביע על תולי "ילדה מוזהה, אין לך חברים בבית הספר. אתה" הוא הצביע על יצחק "מתבודד במוסך של אבא שלך, ואתה חייזר, איפה בדיוק החברים מהכוכב שלך ולמה הם לא יצאו לחפש אחריך? ואת, שירלי, כולם חברים שלך רק מפני שהם מפחדים ממך, מעולם לא הייתה לך חברה אמיתית!" קולו רעם.

"זה לא נכון" אמרה תולי באומץ. "אני הייתי חברה שלה, חברה אמיתית. רבנו מזמן, אני אפילו לא זוכרת על מה. הייתי גאה מכדי לבקש סליחה".

"לא, אני הייתי גאה מכדי לבקש סליחה".

דביר שינדלר ועדו הכהן

קהילה יקרה,

הצוות עובד קשה כדי לעמעם את הריחוק (בין בשיחות אישיות או בכל דרך יצירתית שהיא), אך אנחנו מבקשים בכול לשון של בקשה, מכל חניך או חניכה בסניף, לחשוב עם עצמו איך הוא יכול לתת מעצמו כדי לעבור את הסגר הזה בטוב. את הסגר הזה נוכל לצלוח אך ורק אם כל אחד יחשוב לעצמו - כיצד הוא יכול לתת מעצמו לשאר בזמנים מורכבים שכאלו.

שנשמע ונתבשר בשורות טובות במהרה בימינו!
בברכת חברים לתורה ועבודה,
סגל ראש צורים, עידו ודביר.

אנחנו עומדים בעיצומו של הסגר השלישי, שבניגוד לקודמו, הפעילות הפרונטלית בו מבוטלת לעת עתה. אנחנו רואים חשיבות רבה במסגרת החינוכית והחברתית שהפעילויות בסניף יוצרות, וכולנו תקווה שנחזור בקרוב למצב שיאפשר לנו לקיים אותה בלי לקחת סיכון.

אבל, הקורונה לא נגמרה, וכרגע מצב החולים בגוש עציון מחמיר מרגע לרגע (בניגוד לסגר הקודם, שהיה רגוע לחלוטין), והחורף גם הוא כבר נותן את אותותיו. אנחנו לא יכולים לקחת סיכון של בידודים המוניים או הרבקה המונית חס וחלילה.

הקמת המתקן החדש בגן הטרקטור

המתקן החדש בגן הטרקטור

הדמות:
דורון בינהורן

